

В. „Република“
излази всяка Събота

Абонамента на „Република“ е въз прѣплатата.

За България:
за 3 мѣсесца 1·50 левъ
„ 6 „ 2·50 „
„ 1 година 5 „

За Странство:
за 6 мѣсесца 4 лева
„ 1 година 7·50 „

Абонирането става направо въ администрацията и при всички телегр.-поп. станции или при **мѣстните настоятели** и се смета винаги отъ началото на мѣсесца.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЕ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

* Всичко за народа и всичко чрѣзъ народа *

Ичилянка Станасова
и
Иванъ Ст. Даскаловъ
Вънчани на 31 м. м.

Излезе отъ печать премията на в. „Република“ — „Послание къмъ Бога или прѣложение къмъ набожни-
тъ народи“ отъ Васа Пелагичъ.

Които отъ г. г. абонатитѣ ни желаятъ да си я получатъ, нека побѣрзатъ и прѣ-
платятъ абонамента си за второто полу-
годие, слѣдъ което ще имъ се испрати
администрацията.

Мих. П. Кантарджиевъ нѣма да приема посѣщения на именния си денъ. Вмѣсто това подарява 5 л. на Работнич. Чи-
талище „Хр. Ботевъ“.

Мих. Райновъ — учителъ нѣма да приема посѣщения на именния си денъ.

Учителъ педагогистъ съ триго-
дишна практика тѣрси частни уроци.
Споразумение въ редакцията. 1—2

Книжовно извѣстие.
Готовъ е за печать
АДОЛФЪ,
прочутото класическо съчинение (ше-дьовра)
на Бенжаменъ Констанъ.

прѣв. отъ френски

Ив. Д. Стойновъ.

Обемъ — 5 до 6 печ. коли.

Желаещитѣ да го отпечататъ г. г. издатели се умоляватъ да се отнесатъ до Г. Стойновъ, учителъ въ Сливенъ. 2—3

ОБЯВЛЕНИЕ № 37

Сливенското Домакинско Училище обявява; че съ прѣписание отъ Министерството на Земедѣлието и Търговията подъ № 4300 отъ 21-й Септември т. г. се разрѣшава, да разиграй лотария на изработенитѣ прѣдмети въ училището прѣзъ 1898/99 г. учебна година, стойността на които възлиза на 703 л. и 90 ст.; всички билети ще бѫдатъ 703 отъ които 250 ще печелятъ.

Цѣната на билетитѣ е 1 левъ.

Сливенъ, 29 Септемвр. 1899 г.

3—3 Отъ управл. на училището.

Учителка отъ класното училище тѣрси частни уроци.

За споразумѣніе — въ администрацията на „Република“.

Михалъ Стефановъ на именния си денъ 8 Ноември т. г. нѣма да приема посѣщения.

Сливенъ, 7-и ноември 1899 год.

Сегашното правителство се е заловило съ плодотворна законодателна работа да заглади грозното впечатление, което кървавитѣ избори, шайкаджийството, золумлуцитѣ му произведаха между народа. То виси въ сесията законопроекти отъ голѣма важностъ и се е подпрѣтнало да тѣрси лѣкъ на финансата криза на страната. Всичко туй е добро и не сме ний, които по партизанско заслѣпение или по опозиционна мода ще упорствуваме да не му признаваме извѣстна добра воля да стори нѣщо полезно. Но, като внимамъ по-отблизо въ тая му законодателна дѣятельностъ, виждаме че добрата воля на правителството се проявява или въ необмисленi дѣла, или въ недостатъчна доза.

Прѣди всичко, не можемъ да се на-
чудимъ съ нахалността на либералитѣ да се хвалятъ, че въвеждали правиленъ пар-
ламентаризъмъ, когато такива извѣнредно
важни законопроекти, като той за иму-
ществата, собствеността и нейните видо-
измѣнения, се виси въ камарата безъ да се даде врѣме на публиката и журналисти-
ката да го обсѣди всестранно. По най-
важното нѣщо на сегашния економически
строй — собствеността правителството вна-
ся закони, а обществото стои въ тѣмнина
и не знае какво му готовятъ! Това ли е
правилния парламентаризъмъ на либерали-
тѣ? Благодаримъ.

Законопроектътъ за пенсиите само въ
антрефилета ни се съобщава. А при това и той е сѫщо важенъ. Обществото се ин-
тересува да бѫде по-подробно освѣтлено
върху това смукане на бюджета отъ хора
още годни за работа. Разрѣшението, което
правителството намислило да даде, спо-
редъ свѣдѣнія отъ антрефилета, не ни се
вижда най-правилно. То е недостатъчно.
Пенсионната система трѣбаше да бѫде
подведена подъ реда на задължителна чи-
новническа застраховка. Нѣма нужда да се
възврѣщатъ одрѣжкитѣ на тия чиновници,

които не сѫ могли да достигнатъ до пен-
сия. Трѣбва само да имъ се дава лихвата
на одържаната сума, колкото и малка да
бѫде. Тъй сѫщо и пенсията на дългослу-
жилитѣ трѣбва да бѫде пакъ само лихва-
та на сумата отъ одрѣжкитѣ имъ, а не
нѣщо повече. По тоя начинъ нѣма да има
нужда да се опрѣдѣля срокъ за пенсия и
чиновниците нѣма да има защо да треперятъ
и работѣнничатъ за да не ги натиратъ отъ
службата прѣди да сѫ доизслужили. Кол-
кото и да е служилъ чиновникъ, било
40 години, било 19 години и 11 мѣсесца,
било само една година, той ще има право
да си получава съразмѣрното количество
пенсия, равняващо се на лихвите отъ о-
държаната сума. Държавата може и трѣб-
ва да направи само двѣ нѣща: да въведе
прогресивно увеличаваща се лихва, т. е.
за прослужилитѣ не повече отъ 5 години
да плаща, напримѣръ, 6% върху одържа-
ната сума, за прослужилитѣ повече отъ 5
и по-малко отъ 10 години да плаща 8%,
отъ 10 до 15 години по 10% и пр., а да
дава инвалидна пенсия на достигналитѣ
65 годишна възрастъ чиновници, които сѫ
прослужили най-малко 15—20 години. Го-
лѣмитѣ лихви на по-дългопрослужилитѣ ще
се считатъ като лихви на лихви на соб-
ственитѣ имъ одрѣжки. Отъ тия лихви на
лихви, при едно добро прѣсътане, ще мо-
гатъ да се покриватъ както инвалидните
пенсии, тѣй и разноситѣ по пенсионното
отдѣление. Ето такава пенсионна система
ще бѫде правилна и пълна.

Законопроектътъ, да се намалятъ 7%
отъ заплатитѣ на чиновници и да се о-
държатъ въ видъ на лихвенъ заемъ 20 до
30% отъ заплатитѣ имъ за доизплащане
слѣдъ 16 мѣсесца, е необмисленъ добре за-
конопроектъ. Не ще съмѣнѣ, че чинов-
ничеството не може да остане незакачено
отъ общата тегоба, която финансовата кри-
за наложи на всички данъкоплатци въ стра-
ната и трѣбва да понесе частъ отъ жерт-
витѣ, които цѣлиятъ народъ прави. Осъ-
дително е поведението, което нѣкои опо-
зиционни вѣстници държатъ по тоя въп-
росъ, като гледатъ да привързватъ чинов-
ници къмъ себе си по такъвъ начинъ.
Въ бюджета се изискватъ економии и тѣ
не могатъ да станатъ безъ намаление на
високите заплати. Държавата има нужда
отъ пари и щомъ се намира изхода за у-
довлетворението на тая нужда само въ
вжтрѣщъ заемъ, врѣменнитѣ задърѣжки
отъ чиновници не могатъ по принципъ
да се осѫждатъ. Но правителството е по-
тъжило необмислено като е пристѣпило да

Обявления се приематъ

За единъ редъ гармондъ
на IV стр. 15 ст. за прѣвъ
пѣхъ и по 10 ст. на всѣки
послѣдуващи.

За обявленията на I стр
— съ особено споразумѣніе.

Сѫдеб. пристави плащатъ
по 2 ст. на дума.

Всичко, че се отнася
до редакцията и администрацията се испраща на
адресъ: Редакция в. „Ре-
публика“ — Сливенъ.

Поржчи, непридружени
стъйността имъ, оста-
вать безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

намалява и тъй намалените заплати, и то все по 7% и за малки и за големи, а също и да задържа по 20% и отъ осъждните заплати на малките чиновници. Не веднъжъ сме го казвали и ще го казваме: въ намалението, въ економията не тръбва да се захваща съ разсилните, а съ княза и съ министрите. Малките заплати тръбва да се изоставятъ съвсемъ безъ намаление, а за големите намалението тръбва да не бъде 7% за всички, а прогресивно увеличаващо се намаление, колкото за поголема плата се отнася. Тъй също и одръжки не тръбва да се правятъ за малките плати или тия одръжки тръбва да бъдатъ само около 10%, като се докаратъ за големите плати до 40 и 50%. Единъ полковой или министъръ могатъ съ половина плата да пръкаратъ годината, но не същото и за единъ малъкъ чиновникъ.

Но като прибъгва къмъ такива мърки правителството за поправяне на финансова криза, какво прави то съ договорите, които не я поправиха и съ такъв позоръ за България и за либералитът? Ако действително сегашното правителство мисли да прави добро на народа, както се хвали, защо не го отърве отъ примката, въ която го тикна? Ето, това е най-правия пътъ да покаже, че служи на интересите на народа, когото изби по изборите. Но правителството нищо не прѣдприема противъ тия договори, макаръ че има право; то мълчи, търпи, потайва се. Тогазъ може ли повече да се върва въ добритът му намърения? Не, неговите реформи съ просто залъгалки на измъчнения данъкоплатецъ!

Срѣщу терора.

Тъжко ни става на душата, когато четемъ за станалите, изъ цѣла България, сцени по случай допълнителните избори. Като четемъ за гоненията, за прѣслѣдванията, за звѣрствата, за убийствата на които е билъ подхвѣренъ на 19 септ. българския данъкоплатецъ, не можемъ да си не зададемъ въпроса, дали надъ нещастния Българинъ не виси още ятагана на турския Султанъ така, както той виси надъ главата на злочестия арменски народъ. Какво е това правителство, което не зачита законите? Какви сѫ тѣзи административни власти, които извѣршватъ всичко не по духа на наредбите въ страната ни, а по личната заповѣдъ на министра? — Нека се разберемъ най-насет-

ПОДЛИСТНИКЪ

Партия отъ автомати.

(продъл. отъ бр. 35 и 36).

Отъ това схващане за произхождението на обществените идеи и за историческата еволюция, което азъ изложихъ, се разбира, че не мога да сподѣлямъ вѣрването на марксистите, че социалистическиятъ идеалъ е отражение на реалността и че реализирането му ще биде фаталътъ, механически продуктъ на историческия процесъ. Това вѣрване се основава пакъ на едини любими фрази-фантоми или обѣхтѣли постулати, както ги нарича Дюркеймъ. То е ненаучно.

Отъ дѣ на кѫдѣ социалистическиятъ идеалъ да биль отражение на реалността? Борбата на труда съ капитала поражда ли необходимо идеята за социализация на производството? Ни пай-малко. Работниците се борятъ за увеличение на наднишитѣ, за намаление на работните часове, за запазване на своите другари отъ нещасти и несправедливости, за взаимно спомагане и пр. Тѣзи идеи се покриватъ отъ всѣкидневните факти и можемъ да ги наречемъ отражение на дѣйствителността. Накъ като отражение, въ тѣхъ могатъ да се зародятъ и се зараждатъ ламтения за богатъ и усигоренъ животъ, да станатъ и тѣ господари единъ денъ, или пъкъ разрушителни идеи, идеи за отмъщение и протестъ. Дѣлението на парите е също идея, която може да мине като отражение на реалността. Въ всички тия идеи нѣма елементи, които да не сѫ засети изъ самата конкретна дѣйствителност. Но идеята за социализация на производството, за прѣмахване на богати и сиромаси, за въвеждане на единъ строй, който почти нѣма аналогия въ дѣйствителността, а трѣбва също чрезъ доста силно въображение да се схваша, не

нѣ дали министрите сѫ служители на народа или народа е робъ на министрите на чело съ Фердинанда. Нека ни се каже дали за околовийски началници, за полицейските пристави, за стражарите сѫществуватъ закони, по които да испълняватъ обязаностите си, или за тѣхъ думата на „сопаджията“ Радославовъ е закона. Унась смѣло можемъ каза, че сѫществува една пълна анархия. И тази анархия е твърдѣ грозна, защото се подкрепя отъ хората, които, божемъ! сѫ назначени да управяватъ българския народъ да пазятъ неговата честь и неговия имотъ, — да се грижатъ за неговото прѣуспѣване. Да, въ България има анархисти и тѣ не сѫ отдѣлни личности, които възмутени отъ днешното социално зло, си задаватъ за задача прѣкратяването живота на известни лица, а тѣ сѫ именно хората, които разполагатъ съ публичната власть. Послѣдните сѫ по опасни: първите посягатъ върху живота на отдѣлни лица, а вторите убиватъ цѣль народъ.

Мнозина ще ни кажатъ, че злото и тъ го виждатъ, че и тѣмъ сѫ познати мерзостите на Радославова, че и тѣ знаятъ какъ неговата шайка е трепила българските избиратели, че и тѣ знаятъ за пролѣтата отъ неговите партизани кръвь, но че тѣ не знаятъ кждѣ е спасението. Обаче, щомъ като ни сѫ известни причините на злото, лесно е да намѣримъ срѣдства, които трѣбва да употребимъ за неговото прѣмахване.

Ний сме партизани на легалната борба, за която да се употребяватъ сръдствата допустни ѝ отъ закона, но само подъ условие, щото законите да се прилагатъ за всички еднакво и щото тѣзи, които сѫ дали клетва, че нѣма да нарушатъ Конституцията и сѫ натоварени съ нейното прилагане, да бѫдатъ върни служители на народа, който е и висший Господарь на страната. Но щомъ като министрите прѣнебрегватъ законите, щомъ като управниците си позволяватъ да турятъ българските граждани вънъ отъ законите, то тогава народа е въ пълното си право съ сила да запази това, което известна личност му отнима и то по простата причина, че закона, е сuspendedранъ само по себе си, щомъ като неговия blaostитель го е прѣстъпилъ. Ако единъ гражданинъ има право на самозащита, когато го нападнатъ, то още повече има право да направи това единъ пълъ народъ, когато той е ти-

може по никой начинъ, осъщънъ ако не искаме да злоупотребяваме съ думите, да се счита като отражение на действителността. Тя не се заражда естествено, самобитно между самите работници, както се зараждат, напримеръ, народните пъсни. Въ Англия, дъто работническото движение е най-старо и най-силно (третъ-юнионисти), едва ли напоследъкъ социалистическата идея захваща да се разпространява. Оставени сами на себе си, безъ ревностните пропагандатори на социализма, и ако тъхните умове съ действително само огледала, работниците ще „отразят“ отъ действителността идеята, че на тоя свѣтъ въчно ще има сиромаси и богати, работници и господари, и че господарът има право да печели отъ фабриката си, понеже употребява капиталъ, стига само да дава по-голяма заплата на работниците. Като отражение на действителността тръбва да изпъкне най-първо идеята, че съществуващи отношения съ неизмѣнни и че всъки тръбва да се приими съ положението си. Най-много, което работницитъ може да пощелее, то е, да стане самъ господарь надъ работници. Ето какво реалността отражава. Социализация на производството, замѣняването на цѣлия сегашенъ строй съ други, каквъто има още въ действителността, съ идеи, които не могатъ да бѫдатъ нейни отражения, понеже я надминаватъ. Тѣ не могатъ да бѫдатъ породени механически даже и отъ оная бѫдеща действителност, когато извънредното развитие на капиталистическия и фабричния режимъ щѣ да представлява ужъ предварителенъ образецъ на социалистическата организация, защото и тогава пакъ социалистическата идея ще надминава действителността твърдъ смѣло. За да се породи тази идея нужно е да има въ человѣшката душа стремежи, които да цѣлятъ по-далече отъ действителността, да възъхътятъ къмъ нови отношения, които не сѫществуватъ още, а съдей туй и да има достатъчно сила и свѣтла мисъль, която да съзрѣ въ такви ясно опредѣлени реформи тия стремежи могатъ да бѫдатъ реализирани при съществува-

ронизиранъ, не отъ едно частно лице, а отъ неговите служители, които именно сѫдълъжни да го пазятъ отъ всѣкакво посъгателство. Най-насѣтне, ако управниците прѣстъпватъ законите по най-грубъ начинъ, ако тѣ употребяватъ властта противъ самия народъ, никой не може да исква шото народа търпеливо да понася всичко, защото отъ момента въ който министра нарушила закона, не само че прѣстава да бѫде такъвъ, но още той става и прѣстъпникъ така, както единъ гражданинъ се счита за прѣстъпникъ, щомъ като извѣрши едно дѣяніе забранено отъ закона. А всѣки има право да се защища както може отъ единъ прѣстъпникъ. Народътъ тѣй сѫщо има право на само-защита, когато единъ неговъ служителъ си позволи съзнателно, не само да го лиши отъ извѣстно право, но още и да му туря окови, кагато той посмѣе да заяви високо желанието си.

Да, стига си спалъ, българино, събу-
ди се, исправи се, повдигни си главата,
погледни на около си и вижъ, какъ всич-
ко е будно, какъ всичко се труди, какъ
всичко се бори за животъ или за смърть!
Хвърли единъ погледъ къмъ твоето мина-
ло, къмъ миналото на другите народи и
ти ще видишъ пътя, по който тръбва да
минешъ за да се избавишъ и не вече отъ
турския джелатинъ, а отъ българския ти-
ранинъ. Свободата всъкога се е откупу-
вала твърдъ скжпо, но пъкъ за това всъ-
ки се покланя прѣдъ онзи, който се е бо-
рилъ за нея.

Граждани, отговаряйте съ законъ на закона, но съ сила на насилието, защото прѣдпочтителна е минутната агония прѣдъ продължителната, — отровата прѣдъ охтиката. За свободата пожертвувайте всичко даже и кръвта си, когато това е нуждено. Само когато вие, български граждани, си подадете ръка единъ други, само когато вие се борите задружно, само когато всички се борите за единъ и единъ за всички, само когато за свободата вие сте готови да дадете и живота си, само тогасъ тиранията, терора, лицемърието, лъжата, разврата ще се прѣмахнатъ, само тогасъ България ще цъвти само тогасъ, най-послѣ, вие ще бѫдите достойни поклонница на Левски и Ботева. Посрѣщнѣте терора съ отворени гърди, противопоставѣте на саблята и щика силата на вашите мисци и кръвъ и вие ще бѫдите спасени.

„Невинно Осъденъ“.

щитъ условия. Ето по кой начинъ кабинетните мислители се прѣсрѣщатъ съ онеправданите слоеве и какъ малко-много смутните стремежи изпъкватъ въ една ясна и съзнателна идея, далече не като отражение на реалността.

телна идея, далеч не като отражение на реалността. Относително фаталното, механическото реализиране на социалистическата идея, ето какво казва De Groot, белгийски социолог и социалист, ползуваш се със общевиден авторитет: „... съ Маркса, фактът определя идеята, но пък развитието на факта става аналогично съ развитието на духа; излиза, че фактът твърдъ разумно действува въ пользу на социалистическите учения и социалистическата организация. Това е един тъжно скъп доведен взглед, пълен съ оптимистически фатализъм, малко задоволителен от научна гледна точка.... Самият богове и, надъръх отгоре, непобедимият Фатум на историата се борят за възможност на социализма!“ И по нататък: „Карлъ Марксъ се лъже... като пръвполага, че историческото развитие тръбва неизбежно да докара социализация въ инструментите на производството.... Въ същността, историческото развитие, характеризирано, въ капиталистическия периодъ, чрезъ концентрацията на земелната собственост, търговията, индустрията и фактото, че на кръгообразчието, може също тъй да свърши съ разлагането на съвременната държава въ пользу на една нова феодалност, както и съ една по-тизна социализация. Тази нова феодалност се вече твърдъ ясно очертава въ новия святъ, поне толкъзъ, колкото и въ стария. Римската империя, наистина въ условия не толкъзъ сложни като нашите, твърдъ естествено пръвмина от едрото землевладение къмъ феодалността. Това не го казвамъ за да обезкуражи усилията на реформаторите и на работническата класа, а единствено за да се въздействува противъ тоя идеалистически оптимизъмъ, който е въ основата на Марксовата теория, този оптимизъмъ бъде благоприятен за да се развие социалистическата въбра; но той може да стане опасен за въ будеще и въ всяки случаи е противничачен.

Градски въпроси

Докарването на изобилна чиста изворна вода е първия въпросът, съ който тръбва да се занима градският съветът. Не е достатъчно само да се направят нѣколко чушки. Тръбва да се замисли за докарването на водата отъ Равна Рѣка и да се распредели изъ града, за да може всѣка кѫща, която поиска, да си прѣкара по 1—2 калема вода въ двора си. Научаваме се, че кметството влѣзло въ прѣговири съ Дивизията за докарване на тая вода, отъ която частъ ще се вземе за казармите, частъ за градината. На това докарване се тъкмѣло да стане съ прѣстени клонци и евтино. Туй ще бѫде най-голѣмата глупостъ, що кметството може да направи. Да се прѣскать пари по такива слаби направи е да се хвѣрля народния потъ на вѣтъра. Или да се прѣдприеме нѣщо солидно съ желѣзни клонкове, или и никакъ да не се захваща. Една частъ отъ парите по това прѣдприятие могатъ да се покриятъ чрезъ авансъ отъ тия граждани, които желаятъ да иматъ въ кѫщата си вода. Ще се намѣрятъ най-малко 100 кѫщи, готови да прѣплатятъ по 4—500 лева, отъ което ще произлѣзе една сума около 50,000, за остатъка нека се направи единъ заемъ. Градътъ ни, слава Богу, не е заборчилъ много, а за такава неотложна нужда грѣхата е да се стискаме. Или ще чакаме да прѣобрѣнемъ града си на непоправимо тифозно и скаратинено гнѣздо?

Въпросътъ за водите е свѣрзанъ съ горния; щомъ се докара изобилно изворна вода, водите тръбва да бѫдатъ прѣмахнати безъ всѣко колебание.

По урегулирането на рѣките съ живъ плѣтъ отъ дѣрвета, както и по залѣсяванието на околните байри, ще поговоримъ въ другъ брой. Тука ще споменемъ, че сливенското общество тръбва да се заинтересува съ въпроса за залѣсяванието и да основе дружество, което да се подпрѣтне съ разпространението на тая ползотворна идея и съ прилаганието ѝ. И за това ще поговоримъ другъ пътъ, а сега ще напомнимъ на кметството, че не тръбва да се пропуска сезона да се залѣсъ околността на минералните бани. За кога чака кметството? Тръбващо още прѣди 2 години бившиятъ съвѣтници да захватятъ тая работа, та до сега да имаше вече доста голѣми дрѣвчета около строящите се здания. Лѣджитъ безъ сѣнка двѣ пари не струватъ. Защо се губи златното врѣме?

Единъ важенъ въпросъ, съ който тръбва сериозно да се занима както градскиятъ съвѣтъ, тѣй и сливенското общество, е въпросътъ подигнатъ отъ единъ инженеръ въ специалната статия въ вѣстника ни за единъ желѣзопрѣтенъ клонъ до Сливенъ (вж. „Република“ броеве 33, 34, 35—36). Заплѣтеното финансово положение на дѣржавата нѣма да ѝ позволи да прѣдприеме тоя клонъ въ скоро врѣме. А бѫдящето на града ни зависи много отъ него. Безъ него Сливенъ ще остане единъ затъненъ провинциаленъ градъ и ще западне полека-лека. Освѣнъ туй, при бѫдящите желѣзопрѣтни постройки вътърдъ много ще значи, ако клонътъ Кулаклий — Сливенъ е построенъ или не. Ако е построенъ,

той ще влияе върху направлението на трансбалканската линия, защото по-мѣжно се прѣдприематъ нови постройки при съществуващи вече. Ето защо сливенци тръбва да се откажатъ отъ досегашната си апатия и градскиятъ съвѣтъ да изучи частъ по-скоро въпроса и да пристъпи на свои рисъкъ и разноски да прокара тоя клонъ. Споредъ изчислението на инженерътъ въ въпростната статия ще трѣбватъ около 675,000 лева. Но това е първоначалната оцѣнка. Дадена на търгъ тя сигурно ще бѫде по-евтино прѣдприета. Частъ отъ работата ще бѫде извѣршена съ пътната повинност на околията. Друга частъ отъ работата ще се извѣрши съ пътната повинност на града, наложена въ по-голѣмъ размѣръ. Отъ горната сума ще остане да се покрие съ заемъ само около 300,000 лева, който заемъ може да се направи или отъ банката или отъ самитъ граждани, на добри условия. Ако имаше прѣдприемчиви сливенци, работата можеше да се улесни твѣрдъ много чрезъ съставянието на едно акционерно дружество, което подъ гаранцията на кметството да прѣдприеме постройка, а и експлоатацията на тоя клонъ до деня, когато дѣржавата ще бѫде улеснена да го прѣкупи. Защото, не тръбва да забравяме, че този клонъ е гласуванъ да се направи отъ дѣржавата и че при първа възможностъ тя ще го прѣкупе.

За сегашната кметъ ще бѫде истинска честь, ако свѣржи името си съ направата на тоя клонъ.

Вѣтършенъ прѣгледъ

✓ На 4 того вѣчерьта, симпатичната руска пѣвица г-жа М. П. Иванова даде концертъ въ салона на читалище „Зора“ съ участието на г-нъ Цобель и г. капелмейстора Каломати. Публиката остана крайно задоволна отъ мелодичния и приятенъ гласъ на пѣвицата, отъ хубавото изпълнение на разнообразната програма, и я награди съ живи ржкоплѣскания и бисъ. Оркестът изпълни достатъчно хубаво мѣжната си задача, за което г. Каломати заслужва похвала. За жалостъ, безпаричието и тута показа лошиятъ си резултати. Пълниятъ друга година салонъ сега бѣше доста разрѣденъ, макаръ да се правѣха отстѣлки въ цѣнитъ. Надѣваме се, че туй нѣма да обезкуражи г-жа Иванова и че при по-благоприятни обстоятелства тя ще посѣти пакъ града ни и ще има удоволствието да види, че сливенската публика умѣе да цѣни благородното и естетичното.

Князътъ се рѣшилъ най-послѣ да „по-жерта“ половината отъ годишната си заплата, прѣдъ видъ финансовитъ мѣжнотии на дѣржавата! Лакейническиятъ вѣстници изказаха туй дѣло едва ли не божествено. Пѣкъ то е твѣрдъ малко нѣщо, лесенъ раскошъ върху гърба на народа. Ами защо не се откаже отъ разните хилиди, които му се отпускатъ вънъ отъ платата и достигатъ до милионъ? Ами защо само за една година се отказва, а не за всѣкого?

Въ Народното Сѣбрание сѫ внесени законопроекти за удрѣжки отъ заплатитъ на чиновниците и офицерите, за собствеността и нейните видоизмѣнения, за пенсиитъ. Ами закона

за фантомъ, които отъ далечъ плаши съ кой знай каква дѣлбока смисъль, а разгледана отблизо е само игра на думи. Право забѣлѣжа Abrahamsky въ една статия въ сп. Revue Internationale de Sociologie (год. 1897, августъ-сентември), подъ заглавие „Психологическите основи на социологията“, че „Da ускориша извѣршването на пѣкъ факътъ, ще може да прѣмахнеш нѣкоя серия отъ явления, които раздѣлятъ сегашната причина отъ очакваното дѣйствие, слѣдователно, да скъсашъ веригата на причинността, да унищожимъ нѣкоя халка отъ нея. Творчеството, като дѣйствува върху връзката на едно извѣршване, неизбѣжно ще дѣйствува чрезъ и върху самото феноменално сѣдрѣждане на живота, което се опрѣдѣля отъ еволюцията.“ Съ други думи казано, да забавишъ или ускоришъ извѣстно развитие, ще може да влияешъ върху самото му съдѣржание, да се намисишъ като опрѣдѣляшъ и творчески факторъ. Ако человѣшката воля може да забави или да ускори историческата еволюция, това означава просто, че человѣшката воля е сила, която може да унищожава или да създава факти, които да улесняватъ или да спѣжватъ хода на нѣщата. А това, съ каквито ще хитри изражения да се прикрива, означава все едно и сѫщо: человѣшката воля, человѣшката мисъль, идеята, или както щите вече, е творчески факторъ въ историческата еволюция на сѫщото основание както и другите фактори. Нейното влияние е твѣрдъ грамадно, но и да бихме се съгласили съ марксистъ, че е малко, то пакъ не се избѣгва противоречието на тоя фактъ съ основните положения на доктрината. Колкото и малко да бѫде, то е несъвѣтимо съ историческия материализъмъ, заръдъ когото, както и вѣбъче зарадъ материализма, идеята, съзнателното сѫщо епифеномени, т. е. отражения на дѣйствителността невлияещи върху самата дѣйствителностъ.

Марксистъ се силятъ да докажатъ, че тенденцията на днешното економическо развитие водѣла къмъ социализация на производството. Това е поврѣхностно гле-

за печата нѣма ли да се измѣня? Или не му е мѣстото щомъ сте на властъ? Ами защо не прѣдавате прѣдварително законопроектъ на общество обсѫждане прѣди да ги внесете въ Сѣбранието? Или и туй става само въ опозиция? Ами защо не внесете прѣложение за отмахване на гибелнитъ договори, които нищо не помагатъ на кризата? Или за това тръбва да питаме князъ?

Болшинството съ достойния си прѣдѣдателъ е захванало да касира опозиционнитъ избраници, а да утвѣрдява своитъ. Ще чакаме да видимъ какъ ще постѫпи съ Ново-Загорския изборъ и какъ ще постѫпи особено г. Д-ръ Нейовъ, като се знае, че неговото избиране е станало по мошенически начинъ, както явно се вижда отъ брошурката на г. Франги.

✓ На 30 минали вѣчерьта се изиграха твѣрдъ сполучливо отъ любители граждани и граждани драмата „Виновенъ“ и комедията „Инать на женитѣ“. За жалостъ безпаричието тоя пътъ много побѣрка. Твѣрдъ малко публика имаше. Читалището едвамъ си покри разносните. Туй като драмата е произвѣла много силно впечатление върху присѫтствиетъ, ще бѫде добре да се повтори пакъ слѣдъ нѣколко дена, съ сѫщата или съ друга нѣкоя комедийка. Тая вѣчерь, недѣля, градското учителско дружество ще прѣстави въ читалищния салонъ драмата „Апостолъ“ отъ г. Илия Миларовъ. Дано за тая българска пьеса има повече публика.

✓ За да може читалището да има повече членове, настоятелството тръбва да вземе рѣшеніе, че членоветъ на читалището се ползуватъ съ намаление на половина въ цѣнитъ за прѣставленията и вѣчериците, които то устройва. Безъ такава една привилегия за членоветъ, нѣма да се запишатъ много души, особено между дамите.

Обрѣщаме вниманието на нашитъ граждани върху повдигнатия въ вѣстника ни въпросъ за постройката на единъ желѣзопрѣтенъ клонъ на градски разноски. Нека се занитересуватъ и тукашните господи инженери и да изучатъ въпроса. Но най-главно обрѣщаме вниманието на г. кмета и на общинските съвѣтници да се занимаятъ сериозно съ това жизнено за града ни дѣло. Малко добра воля, малко смѣлостъ, и то ще бѫде осѫществено. Особено лесна ще бѫде работата, ако по-прѣдприемчиви граждани се заематъ да основатъ акционерно дружество и вземе съ концепция тоя клонъ подъ гаранция и контрола на кметството.

Да залѣсяваме! Ето още една плодотворна работа, за която тръбва да се подпрѣтни. Имаме ловджийски, пѣвчески, гимнастически, туристически и какви не щѣшъ още дружества. А за залѣсяване нѣмаме. Важността на залѣсяването е много голѣма въ всѣко отношение. Кой не знае ползата отъ горите? Тръбва, прочее, да образуваме дружества, които да разпространяватъ тая идея и да помогатъ за прилагането ѝ. Частната инициатива тръбва да се притече на помощъ на дѣржавата. Ползата, която ловджийските дружества принесоха на дѣржавата, е позната на всѣкого.

Бургазъ порто-франко! В. „Голгота“, ако не може да убѣди българските граждани, че всичко зло е въпълътено въ еврейство, може баримъ да говори глупости. Ето напримѣръ, на послѣдъкъ той прѣлага на правителството да

дане на нѣщата. Прѣди всичко, още не е доказано, че се извѣршила онай концентрация въ всички економически области, за която много напиратъ марксистъ и която именно най-неусътно и естествено ни водѣла къмъ обществената собственостъ. А пѣкъ и да приемемъ, че се извѣршила съ тая точностъ и абсолютностъ въ всички области, то пакъ тя не ни води още сама по себе си къмъ социално владѣніе срѣдствата за производство. Ще се увеличава пролетариятъ, ще се съсрѣдоточаватъ капиталитъ въ ръците на все по-малко капиталисти, производството ще се прѣобрази все въ по-грамадни и по-грамадни прѣдприятия — и толкотъ. Частното владѣніе пакъ ще сѫществува, капиталистичкиятъ режимъ пакъ ще господства и еволюцията на нѣщата сама по себе си нѣма да ги махне. Сама по себе си тая тенденция на капиталистическото развитие може туй добре да ни закара къмъ една нова феодалностъ, споредъ вѣрната забѣлѣжка на De Greef. А, както Фурниеръ каза, ако религията и политическата економия сполучатъ да внушатъ на работниците, че това е неизмѣнна наредба, дадена отъ Бога, и че тръбва да се приематъ съ нея, като чакатъ въ онзи сѫщъ награждение за страданията си, туй крайно положение на капитализма може да се кристализира прѣдъ дълги столѣтия, както китайското общество. Така що сама по себе си тенденцията на съвѣрмътено економическо развитие не води фатално къмъ социалистическото производство, ако съзнателните усилия на хората не дадатъ на това развитие единъ можжъ социалистически тласъкъ. Марксистъ призваватъ горѣ-долу това, но прикриватъ сѫщността на работата съ тая игра на думи, че развитието на нѣщата ще има да извѣрши само маловажното дѣло експоприация на експоприаторите и прѣобрѣщане на капиталистическата собственостъ въ обществена. Но това дѣло не е никакъ маловажно, както тѣмъ се струва, то е

Наклонността на една частъ отъ съвременния социализъмъ да вѣрва, че отъ самото развитие на капиталистическата централизация, отъ прѣкаленото порастване на злото, произлѣзе цѣрѣть, експоприацията, е въ дѣйствителностъ едно съвѣрмътено вѣрване подобно на това въ вѣзърването...¹⁾

„Можемъ ли да вѣрваме, обаче, пише Фурниеръ въ сѫщата статия, че нѣщата работятъ въ наша полза, чрезъ собственото си движение, и че прѣобрѣщането на капиталистическата собственостъ въ обществена може да бѫде едно механическо дѣло, независимо отъ нашата воля, кое то ще се извѣрши даже въпрѣкъ насъ? Фаталността на нѣщата не е вѣкога твой благодъръ; да го вѣрваме, ще каже да поставимъ въ тѣхъ свободата, която нѣкоя философи отказватъ на мислящето сѫщество, но която, при всичко това, то чувството да се развива въ него, колкото повече опознава окрѫжащата го среда и се припособява по-съзнателно къмъ фаталностъ, т. е. къмъ законите, чрезъ които съвѣтътъ се открива на него.“

Азъ цитирамъ по-прѣди и слѣдътъ редове пакъ отъ сѫщия: „Нека знайме особено, че идеалътъ не ще се създаде само по себе си, безъ насъ и вѣнъ отъ насъ, но чрезъ упоритата мощностъ на нашите воли и на нашите дѣла.“

Наистина, марксистъ допускатъ влиянието на человѣшката воля въ историческия процесъ, но това влияние тѣ си го прѣставляватъ съвѣтъници нишоно и при туй неговото допущане противоречи на тѣхъната доктрина. Споредъ тѣхъ, нѣщата се развиватъ независимо отъ человѣшката воля, по свой собственъ путь, а съзнателното человѣшко написане можело само да ускори или забави естествената имъ еволюция, но нито да я създаде, нито да я прѣкрати, нито да я отбие. И тука имаме пакъ една фра-

¹⁾ Le transformisme social. Вж. откълслеци прѣведеніи въ сп. „Животъ“ год. I стр. 210, 211, 212.

направи града Бургазъ порто-франко, т. е. да го освободи за нѣколко десетки години отъ мито, та да се въздигне града, който щѣль да западне съ отварянето на линията Варна-София. Да ли може да влияе горната линия за пропадането на Бургазъ е твърдъ съмнително, понеже областта която обслужва Бургазъ остава незакачена отъ линията Варна-София, освѣнъ, ако не смѣтаме самия градъ София, нѣщо пакъ съмнително. Но и да прѣположимъ, че дѣйствително съ горната линия Бургазъ ще пропадне, отъ дѣ накждѣ държавата да позволява такива привилегии на тоя или ония градъ? Ами нийсливенци, които нѣмаме нито желѣзница, нито море, нито река, не ще ли имаме право тогазъ да изискаме, щото за 50 години да не ни взиматъ никакъвъ данъкъ и на туй отгорѣ да ни храни държавата за да се уголѣми града ни? И тазъ хубава!... Не, не бойте се г-да голготяни! Бургазъ нѣма да пропадне, а напротивъ ще цѣвни и напрѣдва. Не е горната линия, която му прѣчи, а Хиршовата. Не порто-франко трѣба да искате, а да дръпните ушиятъ на вашите стамболисти, които създадъха болшинство за приемането на гибелнитѣ договори. Тѣ излѣзъхи по-голѣми „чифути“ и отъ най-кореннитѣ „чафути“.

В. „Вѣлгария“ съобщава, че г-жа Анастасия Д-ръ Желѣзкова, уважаема сътрудница на сп. „Животъ“, прѣводачка на романитѣ „Безсмѣртна Любовь“ и „Стелла“, както и на множество други съчинения и статии, била приета за членка на астрономическото общество въ Франция. Г-жа Ан. Д-ръ Желѣзкова се занимава ревностно съ астрономията и наблюдава небето прѣзъ яснитѣ нощи. Нейната научна и литературна дѣятелност заслужва подражание отъ нашите бѣлгарки.

Въ понедѣлникъ г. Д-ръ Зах. Димитровъ, директоръ на гимназията, ще държи въ читалищния салонъ въ 10 часа прѣди обѣдъ сказка по темата: „Образуването на планинитѣ и тѣхното влияние върху хората“.

Свѣршека на свѣта.

Ако има нѣщо, което да е занимавало ученицѣ отъ всички врѣмена безсъмнение е въпроса отъ гдѣ идемъ, върху какво живѣмъ, каждѣ отиваме и какъ ще свѣрши человекътъ. Този сюжетъ не е новъ и върху него се е писало много. Споредъ едини, температурата ще спадне до такава степень, щото всичко живо ще трѣбва да изчезне; споредъ други, земята въ пътуването си ще срѣщне друга планета, отъ удара на които първата ще загине съ всичко що я обитава. Много астрономи сѫ прѣдричали и прокувили денътъ на нашето унищожение. Такъвъ е и случая съ слухътъ, който нѣкои Французки и Белгийски вѣстници разпрѣснаха.

Днесъ (13/XI) до 4 часа ще можемъ да се радваме на „Божието Творение“. „Въ 4 и 1“ всичко ще отиде тамъ, отъ кѫде то е дошло, т. е. отъ неизвѣстното въ неизвѣстното.

За забѣлѣзване е статията на единъ католически вѣстникъ, въ която многоучения й редакторъ увѣрява читателитѣ си, че имало вече хора, които видѣли Архангелъ Гавраилъ съ ножъ въ ръка да се разхожда изъ въздушниятъ миръ, па даже го и чули да вика: — Проклятие, вамъ

такъвъ грамаденъ фактъ, че неговото реализиране ще бѫде най-блѣскавото подкопаване на историческия материализъмъ, защото ще покаже какво може да направи една идея усвоена отъ человѣчеството. Този фактъ ще покаже, какъ человѣцката воля въ името на справедливостта и на културата се прѣпѣчва прѣдъ хода на историята и не оставя слѣпата тенденция на нѣщата да ни закара къмъ ново феодално робство или китайско кристализиране, а и отива въ пътя на кореннитѣ прѣобразувания споредъ изискванията на свободата и справедливостта.

Интересно е, че марксистите на практика не се придрѣжатъ отъ теорията, и това е щастие за социализма въ нѣкои отношения. Тѣ на дѣло излизатъ като най-ревностни вѣрующи въ силата на идеята и организиратъ пролетариата, убѣждаватъ непролетариата съ най-звидна енергия. Това дѣятелно намислене въ полза на социалистическата идея е противорѣчиво съ твърдѣнието, че самото развитие на нѣщата работи въ такава смисълъ. Обаче инстинктиятъ схваща по-вѣро дѣйтителността, отколкото разумътъ. Инстинктиятъ подушва на марксистите, че безъ съзнателното усилие на социалистите, пролетариатътъ може да нарасства, но не и да се организира по самата тенденция на нѣщата, още по-малъ въ социалистически духъ. И дѣйтително, както казва Де Среф, работническата концентрация, додѣто не е организирана, е инертна и нагледъ само такава. Това механическо събиране трѣбва да се оживи отъ една идея за да стане историческа сила; пъкъ тая идея далечъ не е отражение на дѣйтителността или теоретическо изражение на извѣршващето се, тѣй като въ извѣршващето се не съществува още ония отношения, които идеята цѣли.

Има още едно погрѣшно вѣрване на марксистите, което сѫ трѣбва да се подконае. То е, че социалистическите искания ще се осъществяватъ блоково, топтанъ,

дяволски исчадия. Покайте се поне въ прѣдверието на распадака, или всички ще отидете въ царството на дяволите.

Не би ви писалъ горното, ако отъ тия прорукования нѣмаше хора, които да се принасятъ до тамъ, щото да си изгубатъ и умътъ. Като напримѣръ: въ Алжиръ много работници сѫ напуснали работата си и съ нетърпение чакатъ фаталния часъ. Единъ евреинъ въ едно мицово сѫдилище се е отказалъ да заплати дѣлгътъ си по рано отъ денътъ, въ който ще се свѣрши свѣта. Една жена въ Брюкселъ е полуудѣла. Сѫщото нещастие е постигнало едно сѣмейство въ Вервие. Църквите сѫ препълнили съ хора, които се моляли на всевишния да покали земното кѫлбо бари още нѣколко годинки, въ които тѣ ще могатъ да поспекулиратъ близките си и имъ се отдаде врѣме по тоя начинъ да се пригответъ за царството небесно.

Единъ, като ми съобщаваше за свѣршика на свѣта, съжеляваше, че не се е научилъ по-рано точната дата, ами далъ rendez-vous на любовницата си въ 7 часа, а свѣта ще загине въ 4 часа.

Какво да му правишъ — свѣтъ голѣмъ, хора разни!

Димитровъ.

Пакъ по закона за инспекторитѣ.

И другъ пътъ ние сме говорили по въпросния законъ въ страниците на „Република“ (бр. 3 и 4), но и сега смѣтаме за потрѣбно да кажемъ нѣколко думи специално върху онѣзи членове отъ него, които третиратъ ценза на учит. инспектори. Така чл. 6 говори: „за окол. уч. инспектори се назначаватъ основни учители съ пълно училищно или съ педагог. образование, които сѫ учителствували като редовни поне петъ години и сѫ избрѣзали установения специално за тази длѣжностъ изпитъ“. Въ 3 и 4 брой на в. „Република“ ние доказахме, че окол. инспекторъ трѣбва да има непрѣменно педагогическо образование, та сега ще се спрѣмъ само върху „специалния изпитъ за тази длѣжностъ“ и върху начина за назначението на окол. инспектори.

Споредъ насъ, този „специаленъ изпитъ“ е съвсѣмъ излишенъ, защото добрите службаши, най-вече учит. инспектори, не се създаватъ чрѣзъ изпитъ, още повече, когато кандидатите за уч. инспектори сѫ вече минали прѣзъ нѣколко такива изпити: срочни, годишни, зрѣлостни, държавни. Па освѣнъ това, изпитътъ е срѣдство, чрѣзъ което съвсѣмъ не може да се констатира и опредѣлить способностите на единъ учителъ, още повече като се има прѣдъ видъ начина, по който се произвеждатъ всевъзможните сортове изпити въ настъп. Друго нѣщо: ние мислимъ, че нашите учители нѣма да служатъ въ Китай, та да ги правимъ мандарини чрѣзъ вѣчни изпити, а ще работятъ въ „мила Бѣлгария“, дѣто всички служатъ безъ изпитъ, дѣто самите изпитвачи би пропаднали, ако се подложатъ на нѣкакъвъ изпитъ. Че това е така нѣ доказватъ слѣдните горчиви факти: учители отъ срѣдните уч. заведения, които произвеждатъ зрѣлостните и дрѣжавни изпити на кандидатите за основни учители, се рѣжатъ немилостиво отъ изпитвачите при Висшето училище, които отъ своя страна

въ деня на „катастрофата“, че никакви сериозни извоявания сѫ невъзможни прѣзъ капиталистическия режимъ, че положението на работниците е фатално и непоправимо, че се влошава, додѣто настане рѣшителни разрыви на общественитетъ противорѣчия. Туй вѣрване ги кара да възпитаватъ социалистите въ една ялова отрицателна дѣятелност, само да се организиратъ за рѣшителния денъ, както и за малки економически борби, и да очакватъ съ кръстосанъ рѣжъ неумолимия ходъ на нѣщата да върши своята жестока работа. Съ Геда и Лафарга, социалистическата партия въ Франция се задоволяваше да праща депутати въ камарата, които само да сочатъ юркъ на буржузните прѣдставители и да имъ се заканватъ съ революция. Посиблистиите и независимите социалисти отъхвѣрлиха тая безплодна и комична дѣятелност, като показаха, че интересътъ на всички капиталисти не сѫ всѣкога съгласие, че възползватъ отъ тѣхните вѣтрини раздори социалистите могатъ да спечелятъ реформи полезни за работниците, че социалистическата партия може и трѣбва да влезе въ парламентарни комбинации съ буржузни групи и фракции и да спечелятъ сериозни законодателни прокарвания въ полза на работниците. Парламентарната имъ дѣятелност показа, че не сѫ били излѣгани въ своята вѣзгледи. Отъ ялови революционни декламатори, френските социалисти станаха плодоторни реформисти, като почнаха да взематъ дѣятелно участие въ общински, окрѣжни и парламентарни избори, сами или задружно съ радикали и други републикански фракции, не само за да се упражняватъ политически и да увеличаватъ силите си, но за да прокарватъ реформи въ полза на работниците и стѫпка по стѫпка да се приближаватъ къмъ социалистическия идеалъ. Животътъ накара и самите послѣдователи на Геда и Лафарга да постъпватъ по тоя начинъ, възрѣвки грайнатъ имъ и криви разбрания на класовата борба, както краснорѣчиво го доказва съ факти на рѣка

на, подложени на изпитъ, сигуръ би рискували да получатъ fatalнитѣ единици или двойка....

Ето защо отъ окол. инспекторъ не би трѣбвало да се иска нищо друго, освѣнъ специално педагогическо образование и петгодишна практика като редовенъ учитель. Една година (па даже и 6 мѣсeca) работа ще бѫде достатъчна да се види дали той ще може съ достойнство да изпълнява длѣжността на окол. инспекторъ. Но за това пъкъ тѣхното назначение трѣбва да бѫде най-добро вѣстно; тукъ трѣбва да се избѣгнатъ всички партизански интереси и смѣтки, всички лични симпатии или антипатии, а не както е сега: „ниче имаме добри сили за окол. инспектори, но нѣма кой да ги прѣпоръчи“. Това сѫ думи на начальникъ отдѣление при министерството на нар. просвѣщене, казани на единъ народенъ прѣставителъ, който ходатайствува за назначението на единъ окол. инспекторъ. Тѣзи думи на уважаемия начальникъ говорятъ много ясно за добросъвѣтността на министерските распорѣждания, особено онѣзи, които се отнасятъ до учителския персоналъ.

Ние знаемъ, па и усърдните чиновници около министерството знаятъ, че между основното учителство има сили, които съ достойнство би изпълнявали длѣжността на окол. инспекторъ, но тѣ не се признаватъ за такива само защото сѫ лишени отъ симпатии на тѣхните министерски хора и на провинциалните голѣмци, чиито роли се мѣняватъ съ мѣняването на всѣко правителство....

Това не може да отричатъ чиновниците около министерството, защото ние сме готови да имъ наведемъ безброй вѣзмутелни факти, извѣршени само прѣзъ послѣдните дѣвѣ три години. Па и друго нѣщо не би могло да се иска отъ хора, които сѫ готови да прѣлагатъ услуги си като реформатори и организатори на учит. дѣло не само на Радославова, не само на Величкова и Вазова, но и на Иванчева, па може би и на Вачева и на Сакжова, ако единъ денъ той би станалъ като социалъ демократъ тѣхните начальници; хора, които, за да запазятъ топлиците си мѣста на капитани въ дѣлото на народната просвѣта, сѫ готови да играятъ всѣка роля въ която щете комедия; хора, които вчера се кланятъ Величкову и Вазову, днесъ Иванчеву, утрѣ Вачеву, Каравелову и Цанкову; хора, които до вчера прѣслѣдаваха най-жестоко сдружено учителство, а днесъ му рѣжатъ и извѣрватъ подъ команда на Иванчева; хора, които вчера подписаха конфиденциални да искаятъ обяснения по протеста на либералната партия..., а днесъ се плашатъ и даватъ най-добри мѣста за учители — членове на тази партия; които вчера подписаха прикази за уволнението на нѣкои учители, а днесъ ги подпиватъ за тѣхното назначение. Най-послѣ, хора, които нѣматъ никакви опрѣдѣлени убѣждения по учебното дѣло, никаква програма и послѣдователност въ своята дѣятелност, като капитани на това злочесто учебно дѣло; хора, които сѫ готови да играятъ ежеминутно на всѣкиго, когото случаи би хвѣрлилъ върху креслото въ министерството на народното просвѣщене....

Въ друга една статия ще разгледаме чл. 5 отъ сѫщия законъ и неговото приложение.

Ив. П. Кеповъ.

Руан въ статията си „Кризата на социалистическата партия“¹⁾.

Не се знае още дали днешните обществени противорѣчия непрѣменно ще свѣршатъ съ катастрофа и революция. Отъ миналото не можемъ да доказваме бѫдѫщето, а само да прѣдполагаме. Изходътъ на работите зависи много отъ общественото съзнание, а това не стои на една степенъ. Както и да бѫде, и практиката и науката сѫ доказали, че дѣлбоките прѣобразувания ставатъ полека-полека, стѫпка по стѫпка, а не се всаждатъ отведнътъ. Ако катастрофата, революцията не могатъ да се избѣгнатъ (а всички усилия трѣбва да бѫдатъ за избѣгането имъ), то на тѣхъ не могатъ да се възлагатъ магически надежди, съ единъ замахъ да извадятъ изъ развалините на рухналия строй новата наредба, а само да пръважнатъ извѣстна краина прѣѣка за постепенно извѣршването се прѣобразувания. Така ли схващатъ марксистите работата? Не. Тѣ не вѣрватъ, че въ капиталистическата дѣятелност може да се подведе съзнателно работата къмъ постепенно приближаване до социализма, и фаталистически възлагатъ сънътъ на желѣзния ходъ на нѣщата, който ще изостри все повече и повече общественитетъ противорѣчия, додѣто самото зло извади подобрѣнието. На минималната си програма тѣ гледатъ повече като на партизанска реклама, отколкото като на реформи, чието реализиране е стѫпка къмъ социализма. А къмъ днешното положение на дѣбнитѣ производители тѣ сѫ просто въ недоумѣніе и съвсѣмъ безпомощни. Въобще, прѣдъ всесилното чудовище капитализма, тѣ не намиратъ никаква положителна дѣятелност, съ която да могатъ да изрѣзватъ ногтетъ му и да парализиратъ силата му, а чакатъ само когато то ще рухне подъ собствената си тежкост.

Реалността показва, че това сѫ криви кабинетни сѫдженія. Прѣзъ самия капиталистически режимъ сѫ въз-

¹⁾ Вж. Revue Socialiste, септември.

На Бургаските антисемити.

В. „Figaro“ отъ 16 Май публикува една сериозна и хубава статия отъ Емиль Зола.

„Отъ нѣколко години насамъ, казваше Зола, слѣдъ съ растяще удивление и отвращение войната, която нѣкой развалини елементи въ Франция, откриха противъ Евреите. Това прилича да е малко чудовищно, искамъ да кажа, нѣщо вънъ отъ здравии разумъ, вънъ отъ истината и правдата, нѣщо глупаво и слѣпо, което ще ни води къмъ миналите времена, най-сетне нѣщо, което ще има „жаль“ край — едно религиозно прѣстѣдование, което ще окървави всичките отечества“.

„Социалистътъ създава страшната отговорностъ, която взима върху си, ако той позволява антисемитизма да испълни адския си планъ за национално разложение и умраза. За това той юнашки застава предъ него, като указва на историческата фалшивостъ, която го кръши на мизерните и егоистични интереси на които той е факторъ и на политическата и религиозна реакция, на която той е маската“.

Gustave Rouanet
(депутатъ — социалистъ въ френския парламентъ).

Драскачите антисемити около „Голгота“, като бѣсни, жегнати отъ нашата статия публикувана въ „Република“, се хвърлятъ върху ни и съ единъ отвратителенъ и скандализиращъ езикъ ни нападатъ а *de passage* и цѣлата Еврейска нация.

Тъни интерпелиратъ върху много въпроси, на които, въпрѣки нашето обѣщание да не се отзоваваме на мизерни прѣдизвикателства отъ хора, които, за да те компрометиратъ и унищожатъ, не се спиратъ предъ никакви вагабонски срѣдства, ще отговориме, само защото, покрай зададените въпроси, тъни се осмѣяватъ да исказватъ фалшиви мнѣния за Еврейските работници, нѣмащи нищо „общо съ сънародниците“ си чорбаджии, които „in blocus“ съ думбазитъ отъ други националности заслужватъ едно и сѫщо наказание: изгарянието имъ живи.

Ний ще се впуснемъ въ разискване на религиозни въпроси, не за да защищаваме талмуда или евангелието и корана (книги съдържащи сума абсурда), а само, за да докажемъ, че антисемитътъ, за да експлоатиратъ съ невежеството на послѣдователите си, фалшифициратъ всичките свѣщени книга на Евреите.

Тъни не веднѣжъ, за да подкрепятъ „легендарното обвинение“, цитиратъ, изопачени до безобразие, пасажи отъ талмуда. Уморени отъ тази тактична маневра, напослѣдъкъ започнаха да си служатъ „съ прѣсни факти“ и вчерашни евенименти“. Напримѣръ, тъни питатъ: „какво говорятъ фактите по куртенбергското дѣло, гдѣто единъ евреинъ е осъденъ на смърть за съучастието му съ двама хахами въ убийството на една невинна дѣвица? — Всѣкай, който е слѣдилъ внимателно тъзи мизерна афера ще дойде до заключението, че и правоюдниятъ въ Австралия не е останало чисто отъ безчестните и злони машиници и козни на антисемитътъ. Въ Франция, преди петъ години, единъ човѣкъ безъ да е виновенъ въ нѣщо, само защото е билъ евреинъ, билъ осъденъ отъ цѣла дузина шарлатани съподвижници на антисемитътъ. Слѣдъ петъ мъничелни години, благодарение геройската борба на правдолюбци, истината блѣсна и жертвата билъ освободена. Сѫщото е и съ Куртенбергската афера. Застрешените отъ народния гнѣвъ, експлоататори и мъжители, които работятъ въ

мрака, както всѣкога и този пътъ хвърлятъ загалка на „дивите дѣца“, които отчаяни вслѣдствие окаянното имъ положение, слѣпешката се хвърлятъ върху безсилиетъ и беззащитните евреи, постоянния сюжетъ за отмъщение въ критическиятъ имъ моментъ. — Грижливо изиграха нагласената комедия. Но, до като още събиратъ парсата всрѣдъ дивите викове на заблудените и фанатизирани, до като още не се напиха отъ еврейска кръвъ, вътрешната завѣса се дига и всичко се раскрива; но, този пътъ истината и свѣтлината скоро се притекоха на помощъ: една окървавена (рокля) и други цѣни прѣдмети на убитата, се намѣриха скрити въ домътъ на братъ й, който, за да се ползува отъ наследството на дѣвицата, я убилъ. Въ послѣдствие Хилзнеръ (обвиняемия) е освободенъ и дѣлото ще се разгледа на ново. Бѣдни антисемити! и този пътъ адския имъ планъ не сполучи. Ха, сега, да видимъ, загазете пакъ въ мърситиетъ и топите перото въ тѣхъ.

Ямболските и сливенските миналогодишни „инциденти“ не заслужватъ внимание, тъй като „Голготяните“ още не бѣха се родили, за да пригответъ нѣщо по-майсторско.

Ний скърбимъ, че за версията на антисемитътъ се намиратъ куповачи и изъ мѣждъ нѣкои още необразовани наши другари. Приятeli! не се заблуждавайте и не позволявате на тѣзи *sus generis* шарлатани, които, подкупени отъ вашите експлоататори и прѣтънители, искатъ да ви хвърлятъ въ прошастъта, да ви отклонятъ отъ правия пътъ, предъ който вие неуморимо трѣбва, прѣслѣдвайки вашите мъжчили, да се борите за вашето окончателно освобождение. Излагамъ ви по-долу декларацията на френския ученъ Ернестъ Ренанъ, отъ искрениетъ думи на който ще разберете, че вашиятъ другари по мѣжа и страдание не употребляватъ кръвъ за нѣкакви си обряди, несѫществуващи за тѣхъ, и че ако би имало такива диви работи, тѣ, първите, щѣха да демаскиратъ злодѣйците.

Ето самата декларация на Ернестъ Ренанъ: „Между всичките клѣвети, които служили за храна на враждата и фанатизма, тѣзи, които отдава на евреите убийства прѣзначени да доставятъ материала на кръвни угощения, е наистина най-абсурдната. Една отъ характеристичните чарти на еврейската вѣра е забраняването да си служатъ съ кръвъ за храна на човѣка. Тѣзи прѣдосторожности прѣвъходна въ една известна епоха, за да вдъхне почитанието на живота е била запазена отъ еврейството съ една крайна съвѣтностъ. Даже и въ епохи и въ положение на цивилизация, въ които тя не е друго осъвѣнъ една мѣжа. И искатъ щото ревностния израилитъ, който би умрѣлъ отъ гладъ и би истеглилъ мъжничеството, нежели да ѓде едно парче месо, което не е било пречистено отъ кръвъ, да се храни съ кръвъ въ едно религиозно угощение!“

Това е една чудовищна глупостъ. Азъ съмъ убѣдентъ, че ни единъ отъ разказите, които се разказватъ за претендирани кръвополитни пасхи, нѣма си реално основание. Не само, че едно подобно прѣстъжиление би се произвѣло, би трѣбвало, щото нещастния, който би станалъ виновенъ, да е отхвърленъ всичките прѣписания на юдейството, но азъ отивамъ по-далече; азъ вѣрвамъ, че въпросното прѣстъжиление не е било извѣршено нито единъ пътъ. Човѣческото въображение не е толкова разнообразно въ клѣвети. Басни на мистериозни обѣди поливани съ човѣческа кръвъ е била машина на войната изнамѣрена въ всичките врѣмена противъ тѣзи, които единъ слѣпъ прѣдразсѫдъкъ е искълъ да ги погуби. Тази клѣвета е била причина на нежелателни прѣслѣдвания противъ християнството“.

Да минемъ на послѣдующите точки отъ въпросната статия обнародвана въ „Голгота“.

можни важни реформи като постепенно реализиране на социалистически идеал и то благодарение на тия три условия: 1) между самата капиталистическа класа ставатъ конфликти на интереси, които въ изборната и парламентарна борба докарватъ разпри и комбинации въ полза на работниците; 2) много отъ реформите полезни за работниците или поддръжани отъ социалистите сѫ въ интереса и на дѣлните производители (прогресивъ подоходен данъкъ, общ застраховка, дѣржавни наследствия на кооперативното производство и пр.); и 3) общи понятия за справедливост и човѣщина взематъ врѣхъ отъ врѣме на врѣме надъ класовите и партийни интереси. Тука влизат и влиянието на независимите научни мѣже, съ фактите и истината въ рѣка, върху заслѣпените и пълни съ прѣрасаждъци и страсти мозъци на политикантъ.

Отъ всичко казано до тука се вижда какъ гледамъ азъ на социализма и какъ отъ тая гледна точка се обосновава дѣятелността на републиканците въ България. Класовата почва не трѣбва да се изоставя, но не трѣбва да се взема като единствена: тя е само най-плодотворна — ето всичко. Социализътъ е истината, която може да се разбере отъ всички хора, на които щатъ класа и да принадлежатъ. Неразбираето й не зависи отъ класови различия, а отъ различия въ темпераментъ и въ интелектъ, несъвпадащи всѣкога съ класовите. Като почива върху общи понятия за справедливост и напрѣдъкъ, въ името на които и обгръща класовите искания на пролетариата, социализътъ може да се направи проумливъ за всѣкакви хора.

Дѣлението на цѣлото човѣчество на два лагера: буржуа и пролетари, е дѣление, съ което не бива да се злоупотрѣбява, дѣло трѣбва и дѣло не трѣбва. При обсѫдането на нѣкои въпроси, особено политико-економически, то си има значението; но да го изтъкваме при всѣки прѣд-

метъ, — то става вече комично. Човѣчеството се дѣли не само на пролетари и буржуа, а и на мѣже и на жени, стари и млади, невѣжи и интелигентни и пр. и пр. Зашо само къмъ единъ видъ дѣление да се обрѣща таково извѣнредно внимание дори и по въпроси, дѣто то има по-малка важностъ отъ другите дѣления?

Но ако прѣкаленото изтъкване на това дѣление е комично, просто абсурдно е нова сектанско гledане на буржуата и „буржуазните работи“, което марксистътъ въвеждатъ. Има хора, които мислятъ, че еврействъ сѫ олицетворение на всичко зло; марксистътъ мислятъ, че буржуата именно сѫ олицетворение на всичко зло. Тѣ сѫ изчадия на ада, непоправими вѣлици за пролетариата, дѣтото е олицетворение, дори и въ най-некрасивите си страни, на всичко добро. Най-благородните усилия на буржуата непрѣмѣнно сѫ интересчайски, съ задна цѣль, подозрителни. Въ всѣкидневните случаи между буржуа и пролетарий, непрѣмѣнно пролетарийтъ има право, а буржуата е виновенъ. Отъ тука, правилото да се чернатъ и нападатъ буржуата, да се въздигатъ въ светци пролетаритъ. Теорията на марксистътъ, добре разбрана, не допуска такова сектанско гledане на работите, тъй като личностите не сѫ криви ако вършатъ несправедливо въ силата на историческата необходимост и тъй като капиталистическата класа, крепяща се върху тая несправедливост, реализира една необходима фаза въ еволюцията. Какъ е кривъ човѣкъ, че е застъвенъ отъ самата наредба да върши несправедливости надъ близния си, още повече като тая наредба чрѣзъ злото, което извѣрши, изпълнявъ една важна роля въ историческата еволюция? Нищо, отговаря теорията на марксистътъ. Но тѣхната практика отговаря тѣкмо противътъ. При туй както практиката, тъй и теорията не взиматъ достатъчно въ внимание и туй обстоятелство, че самите буржуа страдатъ отъ неуредицата на днешните економически отношения, отъ убийствената конкуренция, отъ нервозното,

Слѣдъ като си правятъ оглушки за всичко казано отъ насъ, въ миналия брой, касателътъ франкмасонството, твърдятъ, че „Anatole Leroy-Beaulieu като Евреинъ (?) не може да каже истината (!!) — Leroy-Beaulieu французъ по народностъ, членъ отъ френската академия, не веднѣжъ документално и съ исторически факти, въ публични конференции и въ пресата е доказалъ, че франкмасонството е плодъ на християните езути, които, *en somptue*, съ инспирираните отъ тѣхъ антисемити се нуждаятъ отъ подобна мистериозна организация за испълнение пъклениетъ имъ планове. Това ако не знаятъ „прѣсчитъ антисемити“, да не си пъхатъ главата тамъ, кѫдѣто свѣтлината на историята ще ги ослѣпи.

Нагърбениятъ, съ жалката роля, драскачъ, слѣдъ като исцѣло цитира съвѣта на Bernard Lazare къмъ работниците (както се вижда, прѣструва се на съгласенъ съ исказаниетъ възгледи на автора) очуденъ възклицива: „Вие, евреи и социалисти! Вие, владѣтелите и господарите на капитала¹⁾ въ цѣлия свѣтъ сте противъ ка-

1) Сп. „Право дѣло“ кн. V год. II.

Еврейскиятъ пролетариатъ. Думата евреинъ е станала синонимъ на думата Креъз. Самото ѝ произнесене обикновено прѣдизвика прѣдставлението на пълни съ злато каси, на големи банкови и прѣдприемачески операции. Обаче, не всички евреи сѫ Ротшилдовци или Хиршевци като не всички американци сѫ Гулдовци. Между населението, което се моли на Ехова, тъй сѫщо има сиромашни и теглила, както и между населението, което гради черкови, и се кланя на Мохамеда или пакъ на идоли. Въ публикуваната си въ Revue des Revues отъ първия мартъ статия, подъ заглавие: „Опить върху еврейския пролетариатъ въ Франция“ — Полъ Потие изслѣдува положението на работниците — евреи, тѣрси причинятъ на тѣхната мизерия и ни дава да разберемъ, до колко тежки сѫ християнски богъ, но и на онѣзи, които се кланятъ въ сѫщата синалога, както и тѣхъ.

Въ цѣлата Франция се наброявали около 79,000 евреи, отъ които 45,000 живѣли въ Парижъ. Отъ послѣдното число, 20,000 били пролетари. Автора сѫди за това споредъ числото на бѣдните евреи, които поднасятъ рѣка за помощъ отъ благотворителните учреждения. Обаче, като се знае, че не всѣкакъ натура прибърва къмъ тази унизителна за човѣшкото достойнство просия, можемъ съ сигурностъ да твърдимъ, че това число е по-големо. По-големата част отъ тѣзи окаяници се занимаватъ съ търговия на дребно, които била до толкова на дребно, че то имъ докарвала най-вече два франка на денъ. А два франка за семѣнъ човѣкъ въ столицата на Франция сѫ твърдѣлъ ничтожна сума. А колко сѫкъ онѣзи, които се занимаватъ съ занятие, що докарватъ още много по-малко!

Друго едно мнѣние, което намира кредитъ между масата, е мнѣнието, че еврействъ си помагатъ едни други, че падналите се дигатъ отъ силните. Споредъ автора на статията, това е лишене отъ всѣко основание. Ако има експлоатация най-безмилостна надъ бѣдните евреи, това е експлоатацията на тѣхните едновѣбрци и еднородци. „Експлоатацията, казва той, на работника — еврействъ отъ господаря — еврействъ, се упражнява на всѣкадѣ, тѣ сѫществува на всѣкадѣ, гдѣто има господар отъ една страна и работникъ — отъ друга, това е единъ всесъло човѣшки актъ, защото е безчовѣшки“. Тази експлоатация се вече добре чувствува отъ известна част еврейски пролетари, които нѣмътъ вѣра въ никое отъ спасителните срѣдства, въ които здраво вървятъ старатъ евреи, между които едно е блазнението за нѣкакво си въстановление на старото Ерусалимско царство. Тѣзи съзнателни пролетари на пушкатъ старатъ дроги и, заставатъ подъ знамето на социализъмъ; иматъ единъ по-широкъ кръгозоръ върху бѫдещето на човѣчеството и тѣхните по-младежки, по-пламенна енергия се бунтува противъ всички прѣдразсѫдъци, които обществото исправя като прѣграда между тѣхъ и подобните имъ отъ другите народности. Въ Парижъ има социалистическа група отъ евреи — работници, които се

изтощителното лутане за печелене, отъ неосигуреното утрѣ. Единъ режимъ, който ще внесе редъ и сигурностъ въ живота, ще бѫде противъ въ нѣкои привилегии и привилегии. Безпокойствието е общо, пишеше единъ френски социологъ. Какъ е възможно, прочее, единъ разуменъ социалистъ да гледа така прѣдъзето на работите, че буржуата да се очертава като нѣкакви чудовища, виновни за всичко зло въ сѫщта и адски заинтересувани да го поддръжатъ съ всички срѣдства?

Буржуа или пролетарий — това сѫ всѣ хора, съ сърдца и съ чувствителност, разбирали какво ще каже страдание и какво ще каже несправедливост. Ако е едно и другото сѫществува, никого не можемъ да правимъ отговоренъ, никого да обвиняваме: наредбата е та-кава. Трѣбва само да се старайме да и промѣнимъ — ето всичко. За това промѣнение трѣбва да организираме пролетариата като най-заинтересувана класа, но да не забравимъ, че вънъ отъ класовата почва се намира и реалната, мак

питала, противъ собствеността! Вие, чифутитѣ и класова борба! Вие, евреите, еврейската работническа класа, онеправдани отъ капитала, единъ денъ ще въстаните и рамо до рамо съ нашите бай ганюви ще се борите противъ изѣдницитѣ, противъ смукачите на работническата потъ! Да вѣрваме ние това! ами кждѣ сж тия ваши работници, я!“

Този глупавъ антисемитъ, който по-напредъ безцеремонно псуваше Евреите, защото сж силни фактори на социализма, сега отрича евреина да има доблестъта и мѫжеството да води борба противъ капитала, естествения причинител на сближенето му съ работниците отъ другите народности, другари въ черния и труденъ животъ, който прѣкарватъ.

Отъ извлѣчени тѣдуми на сп. „Право Дѣло“, Голготянитѣ трѣбва да разбератъ, че по-голѣмата част отъ евреите не плуватъ въ злато, а въ мизерия и че е подло и низко да се нападатъ и прѣслѣдватъ тѣзи онеправдани нещастници.

Писача, който до тукъ се задоволи само съ обвинения, впуска се въ разсѫдения отъ политикоекономически характеръ. Той изважда на пазаръ всички си багажъ. Фанатизираниятъ невежа не съзира, че става просто глупавъ до карикатурностъ, като твърди, че само евреите (всички вкупомъ или само нѣкои?) сж причината за отпадъка на нашата търговия и индустрия. Напримѣръ: въ Сливенъ по-напредъ хората „живѣха царски“. дойдоха евреите, всичко пропадна¹⁾“.

Ако мѣстото ни позволява, съ голѣма готовностъ щѣхме да докажемъ на тонковиците около „Голгота“ кои именно сж истинските причини на економическия упадъкъ въ България. Щѣхме да докажемъ, че не безимотните евреи и българи сж причина на настоящите критически врѣмена.

Не искаеме да продължаваме. Ний се резервираме и за послѣ, когато „Голгота“ ни прѣдизвика да отговориме пакъ, за да сжди обществено мнѣние отъ кѣмъ коя страна е логиката и правото и да разбератъ всички, че антисемитътѣ, подбудени отъ недобри и неблагородни пѣли, искатъ да заблудятъ свѣта съ лъжи, пашарми и фалшификации.

H.

Нашата задача.

Благодарение на една съсипателна политика водена отъ 20 години насамъ ние днесъ прѣкарваме една остра финансово-економическа криза. Дѣржавнитѣ ковчежничества сж празни, търговията е въ застой, еснафите все повече и повече пропадатъ, а селените почти гладуватъ: това е то сжцинското състояние на България когато се погледнатъ на работите по изъ дѣлбоко и когато нѣщата се означатъ съ имената имъ. Злото е очевидно за всѣки и ний не се спирате на него. Тукъ цѣльта ни е да покажемъ пжтя по който трѣбва да върви всѣки, който обича България и желае нейното прѣуспѣване; но прѣди всичко нека видимъ гдѣ се крие корена на тази язва, която прѣгърби българския селенинъ.

Причината на осиромашаването, на мѫките, на страданията на българския работникъ

числи кѣмъ френската социалистическа партия и заявява сжшите искания“.

Каква е умразата, която съзнателния пролетарий—евреинъ храни противъ капиталистите евреи, се вижда отъ думите на единъ социалистъ—евреинъ, изказани въ разговора му съ автора на статията, която намираме за добре да възпроизведемъ.

— „Въ борбата, която се води спрѣмо богатствата на евреите, никакъ даже не се помисля и за настъ. Голѣмите богатства—евреи, Ротшилдови и други, не се досегатъ въ нея; поразените сме ние, а не други. Ахъ, банките, които сж причина на прѣзаренето, че се храни кѣмъ евреите, много голѣмо зло сж сторили на настъ, които не притежаваме милиони! Ние хранимъ сжщата умраза, сжшто призрѣните кѣмъ милиони, сжщата обича, кѣмъ свободата, както и хората отъ другите народности съ прогресивни начала и благородни пориви, но, уви ние тѣрпимъ най-голѣмите страдания“. Това мислимъ, е достатъчно да ни убѣди, че страданията не сж исключителенъ пакъ за една или друга народностъ, за хората отъ една или друга вѣра, а сж общи за всички човѣшки сжщества, на които не се е усмихнало щастието. Шомъ е така, нашите симпатии трѣбва да сж еднакви кѣмъ всички страдащи безъ разлика на вѣра и народностъ.

(Прѣоръжваме тѣзи статии и на заблудените „Отзивисти“, които много скоро забравиха коментариите си въ полза на горната статия, която обнародваха въ единъ брой (кой е забравихме, отъ „Отзивъ“ год. 99).

1) Въ Сливенъ има всичко 115 души евреи, отъ които повечето сж бѣдни прематари съ чужди капитали, прдавачи на сбѣки и кошовки и безимотни занаятии. Фабриканть за шаеци не е нито единъ. Съгражданите имъ българи, които много скоро се увѣриха въ банаилността на „обвиненето“ питатъ симпатии кѣмъ тѣхъ и сж малко по-толерантни.

се намира въ днешния економически строй. Въ днешното общество сжществуватъ двѣ класи: буржуазията и пролетариата, отношенията на които сж такива, че пълното развитие на едната прѣдполага изчезването на другата. Днешния пролетариатъ, освободенъ политически, срѣми се кѣмъ економическата независимостъ, кѣмъ благосъстоянието, кѣмъ пълното развитие на всичките си способности въобще. Обаче са-мо чрѣзъ собствеността могатъ да се постигнатъ горните стрѣмежи и понеже при сегашната капиталистическа наредба собствеността е привилегия на едно меншенство, работниците могатъ да бѫдатъ собственици само като промѣнатъ самата система на собствеността. Срѣдствата за производството — работилниците, сжчива почвата, — трѣбва да станатъ собственост на цѣлото общество, което ще ги довѣрява на работниците, организирани и освободени. И тѣй за пълното емансиране на човѣчеството необходимо е социализирането на срѣдствата за производството, което значи унищожението на класите.

Нашата дѣржава прѣминава сжщите фази, които сж прѣкарили вече всичките други страни, въ които капитализма е господствующъ, а ето защо и спасението на България е въ прѣмахването, съсипването на днешната наредба, която позволява експлоатирането на народния трудъ отъ страна на една шепа капиталисти.

Като имаме прѣдъ видъ горното, лесно можемъ да разберемъ точката, кѣмъ която трѣбва да се насочи нашата дѣятельностъ. Обаче за да постигнемъ цѣльта си т. е. прѣмахването на класите, трѣбва по-напредъ да се стрѣмимъ кѣмъ едно друго нѣщо, а именно кѣмъ прѣобрѣщането на Фердинандовата България въ Република — България. Всѣки републиканецъ вмѣсто да посъщава другъ републиканецъ като него, нека да отиде при тѣзи, които распъръснати по цѣлата страна безъ никакви врѣски и сношения, биватъ излѣгани отъ стамболисти, радословисти, народници и разни други шарлатани. Като знаемъ, че благодарение на разѣплението, на уединението, което сжществува между тѣзи, които иматъ едни и сжщи интереси, едно и сжшто произхождение, едни и сжщи тенденции и аспирации, но за които всичко това е тайна, народния гласъ е слабъ, то нека се постараемъ да прѣмахнемъ това разѣполнение, това уединение. Да, нека покажемъ на българските селени, че тѣ всички страдатъ отъ едно и сжшто нѣщо, че тѣхните интереси сж еднакви, че злото е въ обществения строй, че състоянието му става не-тѣрпимо благодарение на безхарактерността на всички досегашни управници, които сж кукли въ рѣцѣ на този, който нѣма нищо общо съ земята въ която живѣе, на този, който распълва за лично удоволствие народната пара. Българския народъ трѣбва да разбере, че абсолютна или конституционна монархията е вредна, защото и въ двата случая всичко е въ полза на една само личностъ, защото всѣкога коронованите глави сж грабители на народния трудъ и защото всѣкога интересите на България сж противоположни съ онѣзи на двореца.

Ние искаеме формата на управлението да бѫде такава, която позволява уважаването правата на всички и на всѣкого, която да не тѣрпи днешния дворцовъ развратъ и която да тури на позорния стълбъ всички онѣзи, които си позволяватъ да даватъ лъжливи обѣщания на българския народъ, а само Републиката на Правото и на Закона може да удовлетвори горните искания.

Прочее чрѣзъ народа Републиката, а чрѣзъ нея въстържествуването на пролетариата.

„Невинно Осъденъ.“

Какво става по чужбина

Италия

Другарътъ Енрико Фирри, че защитява, прѣдъ сжда въ Римъ и четиридесети депутати социалисти обвинени въ чупение на парламентарните урни, за да припятствува гласуването на антисоциалистически закони.

Швейцария

Въ произведените избори за депутатската камара, бидоха избрани трима кандидати социалисти.

Отъ 1892 год. насамъ, числото на избирателите социалисти, въ Цюрихския департаментъ се увеличи съ 8767 а въ Лозана съ 5413

Германия

Своеврѣменно съобщихме за отварянето на Германския Социалистически конгресъ въ Хановъръ.

(Но тѣй като за този конгресъ, нѣкои антисоциалисти въ България, отъ жанра на Ямболския Донъ Кихотъ Балсамовъ, пустнаха въ нѣкои парцали като „Новъ Отзивъ“ и др., много лоши отзиви като дрѣнка не врѣли и не кипели, за нѣкаква си „криза“ то даваме за него единъ кратъкъ отчетъ).

Въ конгреса, освѣнъ германските делегати, присъствуваха и представители отъ Австралия (Адлеръ) Холандия (Влигенъ) Швейцария и Съединените Шати.

За прѣдседатели се избраха Зингеръ и Блюме. Първиятъ обяви конгреса за отворенъ съ една поздравителна речь.

Важните въпроси, турени на дневния редъ бѣха: 1-ия касателно тактиката, повдигната отъ една книга на Бернщайн, въ която се прѣдлагаше модификация, отнимаща отъ партията характера на *классова партия*, като я конвертираше въ една радикално-буржуазна партия 2-ия касателно милитаризма, прѣдизвиканъ отъ манифестираните мнѣния на Шипеля въ Баварския ландтагъ.

Прие се што тѣзи въпроси да се решатъ отъ общите събрания. Удобри се дѣятельността на управителния и парламентен комитетъ; рѣши се празднуването на 1 Май, както всѣка година и испращането едно многочислено прѣставителство на интернационалния конгресъ въ Парижъ.

Прочетоха се поздравителни депеши и месажи отъ различни социалистически партии въ Европа.

Започватъ дебатитѣ по въпроса за тактиката. Неуморимия другаръ Бебель дѣржа една речь отъ 6 часа и обори идеята на Бернщайн, като прѣложи за гласуване слѣдующата резолюция:

„Еволюцията на буржуазното общество не оправдава, нито допушта най-малкото измѣнение на основните принципи на Социализма; класовата борба, емансипацията на пролетариата, зависимостта на властта съ цѣль да се монополизира изворите на производството и да се организира една система на производство и размѣна полезна за общото благо.

„Всичките срѣдства, съвместими съ основните принципи, сж добри.

„Взаимните дѣятельности съ буржуазните партии сж допустими, когато се касае за завладѣването на нѣкои избирателни мандати, за спечелването на нѣкои отстъпки, въ полза на пролетариите, или за комбатирането на реакционни постъгателства.

„Социалистите ще продължаватъ да се борятъ противъ милитаризма и колониалната политика. Ше уважатъ интернационалната политика, че провъзгласятъ братството между народите, на първо място, между пролетариите въ цивилизовани страни, нѣщо, което ще ни води къмъ универсалната федерация.

„Въ послѣдствие, социалистическата партия не намира мотиви да си измѣни името, програмата и тактиката, енергически отблъсва и ненавижда всѣкотъ опитъ за измѣнение и помрачение на дѣятельността и спрѣмо дѣржавата, сжществуваща строй и буржуазните партии“.

„Въ три засѣданія“ продължиха дебатитѣ, въ които вземаха участие повече отъ 34 оратори, между които най-измененитѣ социалисти: Кауци, Либкнехтъ, Роза Люксембургъ, Клара Цеткинъ, Волмаръ и Ауеръ.

Ауеръ заяви, че притеежава една декларация отъ Бернщайн, който ще се подчини на рѣшението на конгреса; най-послѣ, съ 6 гл. срѣчу 21 гласа прие се резолюцията на Бебеля.

Повдига се въпроса и за милитаризма и се рѣши исклучването на Шипеля, който е защищавалъ нѣкаква си „постоянна армия“ и е билъ противъ народните милиции.

Избра се управителния комитетъ, въ който влизатъ: Бебель и Зингеръ прѣдседатели, Пе-ранкушъ и Ауеръ секретари и Клара Цеткинъ съвѣтница.

При закриването на конгреса, Зингеръ, като констатира, че слѣдъ всичките кризи Социалната демокрация излиза по силна и съединена и че всичките тѣзи кризи се прѣдизвикватъ отъ благонамѣрения духъ за анализъ и критика, духъ нужденъ за единъ истински демократически организъмъ, свърши съ думитѣ:

„Ний пакъ сме социалисти, нашата крайна пѣль е измѣнението на капиталистическия строй. Нѣма да жертвуваме нито една йота отъ нашиятѣ принципи. Да дигнемъ високо знамето и да извикаме: „да живѣе Социализъ!“

Книжовенъ Прѣгледъ

Къмъ правия путь

(8 бестъди) отъ Страхилчъ

Авторътъ на горната книжка въ видъ на бесѣди и на единъ популяренъ езикъ ни рисува всичкия фалшъ на политическо-економическия животъ у насъ. Съ голѣма ясность въ 8 бесѣди авторътъ грижливо, като се подкрепя и съ факти, ни посочва на безспорната истина, че основния ни законъ, оставенъ да се съблюдава и испълнява отъ разни егоисти, властолюбци, поклоници на мрака и невѣжеството, отъ денъ на денъ губи стойността си.

Читателътъ ще види, че владѣющите съ течение на врѣмето, безъ да прѣставатъ да викатъ, че управяватъ съгласно принципите на конституцията, какъ нагло сѫ посъгали и посъгатъ на тия принципи и съ разни други закони и закончета и все подъ прословутия прѣдлогъ за благото на народа, се стрѣмятъ да направятъ отъ основния законъ една играчка въ рѣжѣтъ си. Твърдѣсрѣжно уважаемиятъ авторъ рисува дѣятелността на хората, въ рѣжѣтъ на които народа повѣрява сѫбинитъ си, на хората, които само въ тѣмината вирѣятъ. Когато нѣматъ възможността да се изтѣгатъ сили прѣдъ държавната ясла, тѣ дигатъ врѣва, порицаватъ, обвиняватъ народа въ невѣжество, въ неразбиране интереситъ си, че янлъшъ е повѣрилъ властъта и пр. и пр. Кълнатъ се въ името на кесинтъ си, на глада си, че ако биха биле тѣ на властъ, щѣха да прогонятъ простотията, да прѣмахнатъ невѣжеството, щѣха..., щѣха и много други добри работи щѣха да направятъ все за горкия народъ. Дойдатъ ли обаче на властъ, забравятъ „думи и клетви“, па остави че не изпълватъ обѣщанията си, но по единъ безразмеръ начинъ се запрѣтъ да прѣслѣдватъ всѣки, който би се осмѣлилъ да прилага на дѣло основа, което тѣ по-прѣди проповѣдаха. И съблюденietо на конституционитъ принципи, освѣнъ че не става по-зavidно, но подъ разни приоми се създаватъ още и други нови ограничения.

Достатъчно е читателътъ да прочете тия бесѣди, за да се убѣди, че много пунктове отъ конституцията сѫ останали само за салтанатъ. Ние ще се ограничимъ да дадемъ само темитъ, върху които Страхилчу и неговия внимателенъ събесѣдникъ сѫ бесѣдвали:

I. *Нъмашъ право.* Авторътъ шаговито ни разправя, че и най-интелигентния човѣкъ трѣбва кодже врѣме да подлага съвѣстъта си на гимнастически упражнения, или пѣкъ съвѣсъмъ да се прости съ нея и тогава да нахули чиновнишкия кюляфъ. Тукъ се разглеждатъ разнитъ прѣпятствия, които се правятъ при сдружаванията на гражданитъ, въпрѣки конституцията, и цѣлъта на това. Съблюденietо на чл. 73 отъ конституцията, който гарантира личната свобода на гражданитъ.

II, III и IV. *Всички сме равни приъ закона.* Въ тия бесѣди релефно е изтѣкната истината, че това, което една част отъ човѣчеството е спечелило съ вѣковни борби и потоци кръвъ, и къмъ което трѣбва да се стрѣми цѣлото човѣчество, у насъ съ разни забикалки и закончета е докарано до тамъ, што може да се каже, че *май всички не сме равни приъ закона.*

V. *Данъкитъ ще намалимъ.* Прочутата фраза, която толкова щедро се харчи въ надвеченето на изборите. Страхилчу, като обяснява подробно всичко, що се е направило по този жизненъ въпросъ въ другитъ държави и въ България въ разни врѣмена, намира, че всичко се е вършило и се върши въ полза на чорбаджиитъ и най-убѣдително прѣпоръча прогрѣсивно подоходния данъктъ.

VI. *Бѣрзо и евтино правосѫдие.* Съ примѣри и факти се доказва, че разнитъ усложнения, формалности и пр. по сѫдебната часть правятъ правосѫдието *мудно и скъпо.*

VII и VIII. Въ първата се разглежда лошия економически строй и ужаснитъ послѣдствия отъ това. Въ втората — какъ гиозбаджиитъ, които плачатъ за народа, се мѫчатъ да стоварятъ грѣховетъ си върху тия, които сѫ се нагърбили искрено да помогнатъ на тоя народъ.

Ние горещо прѣпоръчваме горната книжка на интелигенцията, и всички ония, които искрено желаятъ благото на народа и сѫ се нагърбили за просвѣщаванието му, да я прочетатъ и надѣваме, че ще потикнемъ народа поне крачка напрѣдъ.

Къмъ правия путь.

Въ редакцията ни се получиха слѣднитъ книжки:

1) „Уставъ на работническото печатарско дружество „Гутемберг“ въ гр. Русе.“

2) Уставъ на първото българско туристическо дружество „Алеко Константинов“ въ София.

3) Кратки свѣдения за международния езикъ „Есперанто“ съ приложение праматически тѣ правила на тоя езикъ отъ д-ръ Л. Заменховъ.

4) *Синята брада-лендербанкъ* отъ д-ръ Г. Ив. Балсамовъ.

5) *Политическите партии, социаленъ етюдъ* отъ Д. Д. Качамаковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 6011.

Подписанний сѫдебенъ приставъ при Сливенски Окръженъ сѫдъ на V-й К.-Агачски участъкъ, на основание испълнителни листъ подъ № 8565/98 год., подаденъ отъ сѫдящий сѫдъ, въ полза на Атанасъ Бончевъ отъ г. Ямболъ, срѣзу Костадина А. Иваница, Атанасъ Ивановъ и Калудъ Ивановъ отъ с. Саранлѫ—еникъ, за 1260 лева, лихвата имъ по 10% годишно отъ 8 Августъ 1892 т. до исплатището имъ, 120.38 лева сѫдебни разноски и др. и съгласно чл. чл. 1007—1028 отъ гражданско сѫдопроизводство, обявявамъ, че отъ денътъ на послѣдното отъ двукратнитъ обнародвания настоящето ми въ в. „Република“ ще започне и продължи 31 день, въ канцеларията ми въ К. Агачъ, публичната проданъ на слѣдующите дължникови недвижимости, находящи се всички въ землището на с. Саранлѫ—еникъ; а именно:

1) Една кѫща състояща се отъ дѣвъ стапи, до тѣхъ подъ единъ покривъ салма, единъ яхъръ и дворно място отъ около (3) три декара, построени на единъ етажъ отъ прости дѣрвенъ материалъ, изградени отъ прѣть, покрити съ слама, находящи се въ село Саранлѫ—еникъ К.-Агачска окolia, сливенски окръгъ, при съсѣдитъ: Сѣбъ Ивановъ, Велико Димитровъ и путь, оцѣнена за 200 лева;

2) Нива отъ (2) дѣвъ лѣхи, въ мястновътъ „Инджелийца“ при съсѣди: Георги Стойковъ, Ат. Желевъ, Желю Василевъ и путь, оцѣнена за 4 лева;

3) Нива отъ единъ дююмъ, въ сѫщата мястностъ, при съсѣдитъ: Нотю Панковъ, Ангелъ Василевъ и путь, оцѣнена за 6 лева;

4) Нивата отъ (2) два дююма, въ мястностъта „Дѣрварски путь“, при съсѣдитъ: Митю Таневъ, Желю Василевъ и путь, оцѣнена за 15 лева;

5) Нивата отъ (2½) два дююма и дѣвъ лѣхи, въ мястностъта „Сухия долъ“ при съсѣдитъ: Орманъ, путь и Доль, оцѣнена за 20 лева;

6) Нивата отъ (2½) два и половина дююма, въ мястностъта „Чанаджикъ“ при съсѣдитъ: Петър Минчевъ и орманъ, оцѣнена за 20 лева;

7) Нивата отъ единъ дююмъ, въ сѫщата мястностъ при съсѣдитъ: Петър Колевъ, Банко Панковъ и орманъ, оцѣнена за 6 лева;

8) Нивата отъ (4) четири дююма, въ сѫщата мястностъ при съсѣдитъ: Минчо Христовъ, долъ и рѣка, оцѣнена за 20 гева;

9) Нивата отъ (12) дванадесетъ дююма въ сѫщата мястностъ при съсѣдитъ: Минчо Христовъ, долъ и рѣка, оцѣнена за 70 лева;

10) Нивата отъ (10) десетъ дююма въ мястностъта „Боа-Дере“ при съсѣдитъ: Ангелъ Василевъ, Георги Василевъ, Георги Стойновъ, Янко Христовъ, Жельо Петковъ и орманъ, оп. 60 л.;

11) Нивата отъ (10) десетъ дююма, въ мястностъта „Кованъ дере“ при съсѣдитъ: Жельо Стойновъ отъ с. Тюркменъ, Маню Куртевъ, Жельо Василевъ, Митъ Паневъ и рѣка, оп. 60 л.;

12) Нивата отъ (9) деветъ дююма съ сѫщата мястностъ при съсѣдитъ: Колю Димитровъ, Петър Тронката, рѣка. Сухия долъ, Тюркменъ, путь и орманъ, оцѣнена за 50 лева;

13) Нивата отъ (3) три дююма, въ сѫщата мястностъ, при съсѣдитъ: рѣка, орманъ и долъ, оцѣнена за 15 лева;

14) Нивата отъ (4) четири дююма въ мястностъта „Ченгели“, при съсѣдитъ: Иванъ Калудовъ, Василь Стойковъ, Димитър Ивановъ, Злати Петковъ и Атанасъ Желевъ, оп. за 20 л.;

15) Нивата отъ (2) дѣвъ лѣхи въ мястностъта „Чиопледжа“, при съсѣди: Банко Цанковъ, Митю Таневъ и Щерю Димитровъ, оп. за 4 л.;

16) Нивата отъ (8) осемъ дююма, въ мястностъта „Ашеклийски путь“ при съсѣдитъ: Никола Георгевъ, Нотю Панковъ, Колю Стойновъ и путь, оцѣнена за 40 лева;

17) Нивата отъ (1) единъ дююмъ, въ мястностъта „Бургаски путь“ при съсѣдитъ: Митю Паневъ, путь и орманъ, оцѣнена за 4 лева;

18) Нивата отъ (9) деветъ дююма, въ мястностъта „Генова Могила“ при съсѣдитъ: Нено Петровъ, Иванъ Стояновъ отъ с. Куль-къй, Милю Русевъ и путь, оцѣнена за 20 лева;

19) Нивата отъ (9) деветъ дююма, въ мястностъта „Маркови полѣни“, при съсѣдитъ: Колю Дясковъ, черкезина отъ с. Дюкменъ и орманъ, оцѣнена за 40 лева.

Проданъта ще замочне отъ първоначалното оцѣнение и ще се завръщи въ петь часа слѣдъ обѣдъ въ послѣдниятъ денъ на наддаванието, когато имота ще се присъди върху тоя който наддаде най-висока за него цѣна. Ако въ расстояние на 24 часа отъ денътъ на присъждането на имота нѣкой наддаде 5% върху суммата, за която е присъденъ денъ, частъ до петь слѣдъ обѣдъ, безъ особни за това обявления.

Желающите да купятъ имотите могатъ да се явятъ всѣки присътвенъ денъ и часъ въ канцеларията ми, гдѣто ще имъ се достъпни всичките относящи се по проданъта книжа и условия и да наддаватъ, като внесътъ ла залогъ 1/10 частъ отъ стойността на имотите по първоначалното имъ оцѣнение.

г. К. Агачъ 13-ий Октомври 1899 г.
Сѫдебенъ приставъ: Гърнчаровъ.

1—2

ОБЯВЛЕНИЕ № 7431

Сливенската градска община има нужда отъ двама градски лѣкари. Желающите да заематъ тия длѣжности умоляватъ се да подадатъ най-късно до 26 того заявления, като приложатъ и документите си. Условията сѫ: плата 350 лева и за визита отъ състоятелните граждани по 2 лева.

гр. Сливенъ, 13 Октомври 1899 год.
Кметъ: М. И. Начовъ.
Секретаръ: Юрд. Мандровъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 12655

Подписаный, извѣстявамъ на интересуващи се лица, че отъ денъ на послѣдното двукратно обнародование настоящето въ вѣстникъ „Република“, ще почне и продължи 31 день публичната проданъ на една двуетажна кѫща, находяща се въ Каваклий, махалата „Бѣширъ“, построена отъ дѣрвенъ материалъ, покрита съ керемиди, съ дворно място отъ около 6 ара, оцѣнена за 800 лева.

Описаната кѫща се продава за удовлетворение иска на Българската Народна Банка, по испълнителенъ листъ № 1912 на Каваклийски Мирови Съдия, Желающите да взематъ помѣнатата кѫща, можатъ да се явяватъ всѣки присътвенъ денъ и часъ въ канцеларията ми и за письмата наддаванието си.

г. Каваклий 23 Октомври 1899 година.
Сѫдебенъ приставъ: С. Михайлова.

1—2

ОБЯВЛЕНИЕ № 7141

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующия недвижимъ имотъ, находящъ се въ гр. Сливенъ.

Дворъ въ махалата „Драгойчова“, при съсѣди: Х. Христо П. Николовъ, Елена Георгиева-ца и путь, оцѣненъ за 1000 лева.

Имота принадлежи на покойния Юрд. Богдановъ отъ Сливенъ и ще се продаде за въ польза на малол. му наследници. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

г. Сливенъ, 30 Октомври 1899 год.
Сѫдебенъ приставъ: Абаджиеевъ.

1—2

ОБЯВЛЕНИЕ № 7143

Явявамъ, че на 13 Ноември т. г. прѣдъ Булеварда въ гр. Сливенъ ще продавамъ слѣдующите движимости, принадлежащи на Тодоръ Д. Данчевъ отъ Сливенъ, а именно:

Петъ бѣчви по 200 мѣри — 500 лева.
Петъ бомби по 30 мѣри — 100 л.
Единъ кабролетъ за текъ конъ — 200 л.
Една талига желѣзна — 150 л.
Два кадоза по 7 кола — 200 л.

Единъ казанъ за варене ракия — 150 л.
Единъ червенъ конъ 15 год. — 150 л.
Десетъ стола Виенски — 30 л.

75 мѣри бѣло вино — 75 л.
7 кола грозде въ 1 кадозъ — 500 л.
Три Шарашани — 60 л.
Една тава бакърена за питмесъ — 10 л.

Имота ще се продаде за исплащане дълга му 2829·60 лева къмъ Кина Ив. Юрданова от Сливенъ по испълнителният лист № 5002. Продажбата ще почне отъ първон. оцѣнка дадена при описа за всѣкой имотъ.

г. Сливенъ, 30 Октом. 1899 год.

Сѫдебенъ приставъ: Абаджиевъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 5863

Подписаній Сѫдеб. приставъ при Сливенъ. Окр. Сѫкъ на V К. Агачески Участъкъ, на основание испълнителния листъ подъ № 1159/97 г., издаденъ отъ К. Агачески Мировий Сѫдия, въ полза на хазната срѣщу Петко Георгивъ отъ с. Реджепица живущъ въ с. Ахлатлий, за 6 л. и разносните по испълнението и съгласно чл. чл. 1007 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство, обявявамъ че отъ денътъ на послѣдното отъ двукратнитѣ обнародвания настоящето ми въ в. „Република“ ще започне и продължи 31 день въ канцеларията ми, въ К. Агачъ, публичната проданъ на слѣдующитѣ длѣжникови недвижими; а именно: Една кѫща състояща се отъ двѣ стаи, яхъръ и дворно място отъ сколо (1½) Единъ и половина декаръ, построена на единъ етажъ, отъ прѣсть дървенъ материалъ, изградена отъ прѣть покрита съ слама, находяща се въ с. Реджепица при сѫсѣдитѣ: Радилъ Мариновъ, Мирко Станковъ Георги Ивановъ и пѣть, оцѣнена за 20 л.

Проданътъ ще започне отъ първоначалното оцѣнение и ще се завѣрши въ петь часа слѣдъ обѣдъ въ послѣдния денъ на наддаванието, когато имота ще се присѫди върху тоя които наддаде най-висока за него цѣна. Ако въ расстояние на 24 часа отъ денътъ на присѫжданието на имота най-край наддаде 5% върху сумата за която е присѫденъ, проданътъ му ще се продължи още и на слѣдующия подиръ това присѫтственъ денъ, часътъ до петь слѣдъ обѣдъ, безъ особни за това обявленія.

Желаѧщи да купятъ имотъ могжъ да се явяватъ всѣки присѫтственъ денъ и часъ въ канцеларията ми, гдѣто ще имъ се достъпни всичкитѣ относящи се по проданътъ книжа и условия и да наддаватъ, като внесътъ за залогъ 1/10 частъ отъ стойността на имота по първоначалното му оцѣнение.

гр. К. Агачъ, 4-и Октомврий 1899 г.
2—2 Сѫд. приставъ: Грънчаровъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 5942

Подписаній Сѫд. приставъ при Слив. Окр. Сѫдъ, на V К. Агачески Участъкъ, на основание испълнителния листъ подъ № 2628/97 год. издаденъ отъ К. Агачески Мировий Сѫдия, въ полза на хазната срѣщу Петъръ Ничевъ отъ гр. К. Агачъ, за 5 л. и разносните по испълнението и съгласно чл. чл. 1007 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство, обявявамъ че отъ денътъ на послѣдното отъ двукратнитѣ обнародвания настоящето ми въ в. „Република“ ще започне и продължи 31 дни, въ канцеларията ми, въ К. Агачъ, публичната проданъ на слѣдующитѣ длѣжникови недвижими, находящи се въ землището на гр. К. Агачъ, а именно: Една шеста (1/6) частъ отъ една кѫща, състояща се цѣлата отъ три стаи за живѣніе, едно килерче и два яхъра, всички подъ единъ покривъ, съ двора място отъ около 2 — 2½ декара, построена на единъ етажъ, отъ прѣсть дървенъ материалъ, сурови тухли и прѣть, покрита съ керемиди, находяща се въ гр. К. Агачъ, К. Агачески околия, Сливенски Окръгъ, при сѫсѣдитѣ: Иванъ Стояновъ, Иванъ Поповъ и отъ двѣтѣ страни пѣть, оцѣнена за 20 л.

Проданътъ ще започне отъ първоначалното оцѣнение и ще се завѣрши въ петь часа слѣдъ обѣдъ въ послѣдния денъ на наддаванието, когато имота ще се присѫди върху тоя, които наддаде най-висока за него цѣна. Ако въ расстояние на 24 часа отъ денътъ на присѫжданието на имота най-край наддаде 5% върху сумата за която е присѫденъ, проданътъ му ще се продължи още и на слѣдующия подиръ това присѫтственъ денъ, часътъ до петь слѣдъ обѣдъ, безъ особни за това обявленіе.

Желаѧщи да купятъ имота, могжъ да се явяватъ всѣки присѫтственъ денъ и часъ въ канцеларията ми, гдѣто ще имъ се достъпни всичкитѣ относящи се по проданътъ книжа и условия и да поддаватъ, като внесътъ за залогъ 1/10 частъ отъ стойността на имота по първоначалното му оцѣнение,

гр. К. Агачъ, 8 Октомврий 1899 г.

2—2 Сѫд. приставъ: Грънчаровъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 6602

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Сливенъ

Дворъ въ м. Мангърска при сѫсѣди: Наслѣдниците на Дим. Кръстевъ Петъръ Станковъ и Енчо Тодоровъ оцѣн. за 200 л.

Имота принадлѣжи на Гани Стояновъ отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга му 100 л. къмъ Слив. Зем. Касса, по испълнителния листъ № 4995. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 9/X 1899 г.

2—2 Сѫд. приставъ: Абаджиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 6598

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на Сливенъ

Дворъ въ маx. „Мангърска“, при сѫсѣди: Парашкова Тодорова, Михалъ Ивановъ и пѣть, оцѣненъ за 100 л.

Имота принадлѣжи на Недѣля Николова отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга й 72 л. къмъ Слив. Зем. Касса, по испълнителния листъ № 2428/97. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 9 Октомврий 1899 г.

2—2 Сѫд. приставъ: Абаджиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 6600

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на Сливенъ

Дворъ въ маx. „Мангърска“, при сѫсѣди: Сѣби Ганевъ, Петъръ Гавура, Тодоръ Ганевъ и пѣть, оцѣненъ за 80 л.

Имота принадлѣжи на Иванъ Недѣвъ отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга му 40 л. къмъ Слив. Зем. Касса, по испълнителния листъ № 2423/97. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 9 Октомврий 1899 л.

2—2 Сѫд. приставъ: Абаджиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 6605

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 13 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на Сливенъ

Дворъ въ маx. Драгойчева при сѫсѣди: Ив. Драгневъ, Недѣлъ Ивановъ и пѣть оцѣн. за 200 л.

Имота принадлѣжи на Стоянъ Златевъ отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга му 165 л. къмъ Слив. Земед. Касса, по испълнителния листъ № 4047/97г. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ 9/X 1899 г.

2—2 Сѫд. приставъ: Абаджиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 6604

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на Сливенъ

Дворъ въ маx. Овчарека при сѫсѣди: Вѣлю Дойчевъ, Минчо Г. Цоцовъ и пѣть оцѣн. за 200 л. Лозе въ мястноста „Рѫчица“ отъ 2.2 декара при сѫсѣди: Тодоръ Ивановъ Зарделия, и наследници на Георги Дуплевъ оцѣн за 50 л.

Имота принадлѣжи на Петръ Диневъ отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга му 210 л. къмъ Слив. Зем. Касса, по испълнителния листъ № 4996/97. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ 9 Октомврий 1899 г.

2—2 Сѫд. приставъ: Абаджиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 6603

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на Сливенъ

Дворъ въ маx. „Мангърска“ при сѫсѣди: Русо Тодоровъ, Ради Худовъ, Илия Георгевъ Худовъ и пѣть оцѣн. за 80 л.

Имота принадлѣжи на Илия Тодоровъ отъ

Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга му 60 лева къмъ Сливенската Земедѣлч. Касса по испълнителният листъ № 4994/97. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 9/X 1899 год.

2—2 Сѫд. приставъ: Абаджиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 6522

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Сливенъ:

Лозе въ мястноста „Гергювицъ“ при сѫсѣди: Андонъ Николовъ отъ 6 ара оцѣн. за 50 л. Лозе въ мястноста „Селището“ отъ 2 дек. при сѫсѣди: Димитъръ Кючуковъ и пѣть, оцѣн. за 40 л.

Имота принадлѣжи на Жечо Митевъ Фучитджиевъ отъ Елена и ще се продаде за исплащане дълга му 88 л. къмъ Вично В. Курукавовъ отъ Градецъ, по испълнителният листъ № 5044. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 7/X 1899 г.

2—2 Сѫд. приставъ: Абаджиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 6488

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи на гр. Сливенъ:

Воденица въ мяс. „Селището“ съ една лѣха праздно място при сѫсѣди: Василь Голакъ Тиховъ, Петъръ Вълевъ, баиръ и пѣть, оцѣн. за 600 л.

Имота принадлѣжи на Георги Н. Бояндовъ отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга му 600 л. къмъ Слив. Зем. Касса, по испълнителният листъ № 2514/98. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 6/X 1899 г.

2—2 Сѫд. приставъ: Абаджиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 6159

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Сливенъ:

Кѫща въ гр. Сливенъ маx. Ески Джами-раници: Т. Бояджиевъ, Хр. Петровъ, Ив. Коевъ и отъ двѣтѣ страни улици, оцѣнена 600 л.

Имота принадлѣжи на Щилиянъ Петровъ отъ гр. Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга му 400 л. къмъ Слив. Зем. Касса, по испълнителният листъ № 1449. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004 № 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 20/X 1899 г.

2—2 Сѫд. приставъ: Полински

ОБЯВЛЕНИЕ № 6155

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Сливенъ

Кѫща въ гр. Сливенъ маx. Ески Джами 1000 л. граници: Карап Али Хасановъ, Али Чашъ, Димитъръ Ески Заразията и пѣть съ около 1200 квадратни мятра дворско място.

Имота принадлѣжи на Георги Пеневъ отъ гр. Сливенъ